

До загальної ситуації на відтинку УКЦ

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

This photograph was taken in 1960, during confinement in Russia.

Служіння своїй Церкві. "Одну третину із 60 років моого священичого життя я був в'язнем. Мій нарід і моя Церква на матеріних землях і досі є в'язнями. Тому дозвольте сказати таке: Одні бачать в мені Кардинала, одного з високих Достойників Церкви, бодай люд Укр. Катол. Церкви в Батьківщині, на поселеннях молиться за мене як за свого Патріарха. А тимчасом перед Вами, Достойні Гости, стоїть і до Вас промовляє: В'язень — Каторжник. Це так дорога мені, моїй Церкві й моїму народові стигма, що вирізбила на нас свою незатерту печать."

ВІДДІЛ ІРВІНГТОН НЮАРК

diasporiana.org.ua

Б
О
В
С
Е
Н

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

"У сучасних католиків спостерігаємо велику щедрість для добродійних справ. Вони дають гроші на будову церков, шпиталів, молитовниць, на допомогу вбогим, розбудову побожних установ. Оборона Церкви і Божої спільноти їх не турбув, хоч справа тієї оборони в теперішній час дуже важлива. Заснувати і підтримати якийсь щоденник для оборони слушної справи майже так конечне як збулувати церкву." /кард. Лявіжері

Заснувати, підтримати щоденник для оборони слушної справи доволі складне діло. Чаще є свідоцтва дійсності. В сьогодніших обставинах життя ще й читачів не багато. Сила дрібних справ і обовязків, вічний поспіх, обмаль часу у всіх, а ще в багатьох обмежена охота читати. І так кругом найбільш суттєвої справи високим муром стає застрашуюче незнання.

Цей бюллетень являється з потреби оприлюднити листу пожертв, жертводавів на Патр. фонду з нашою подякою. Лазмо й звіт діл Влу тва на тлі подій в житті УКПЦеркви, в промежутку часу від 31 травня 1974 до 19 грудня 1976.

Кошти видання лише дещо більші від одноразового оголошення в "Свободі" а користуючись з нагоди: короткими вістками з чужомовної і нашої преси попробуємо дістатись по той бік високого, просто трагічного муру.

Лекому тут передане не буде нове. Та іншим невідома проблематика рідної Церкви навіть не через звичайну байдужість.

вілядельфійський "Шлях", чікаївська "Зоря", вінніпегзький "Поступ", торонтонське "Світло", та інші єпархіальні чи василіанські видання інформують і насвітлюють факти з позицій, що зовсім нагадують колишніх малосвідомих православних священиків, які на приказ Москви викликали по церквах гетьмана Мазепу.

Амер. правління під проводом през. Картера домагається прав не для своїх громадян. В "Шляху" ч. 3, з 23го січня 1977, у звязку з промовою папи з 13го грудня 1976 зп. Лостек наголошує "Рома льокута, кавза фініта" і то до своїх вірних у одному обряді і той самої національності. В "Шляху" за те мі разу не згадано: чому Рим засвічув переслідування вірних УКПЦ в Україні? Чому досі папа не дав до них звернення потіхи, хоч якраз 13 грудня 1976 на тій самій авдіїнції наші єпископи під проводом Патріарха Йосифа в тій справі папі петицію зложили.

Таке промовчуття в усіх тих і ще інших виданнях, а деякі з них через довгі роки висилается мирянам неоплачувано. Пильно проголошується всякі римські заборони, несправедливі і незгідні із нашими давніми і відновленими правами, колись папськими буллями закріпленими, а тепер затвердженими Ватиканським Собором ІІ.

Як дивно: у той самий час чужомовна преса різних країн подає про долю нашої Церкви, що стала жертвою промосковських ватиканських переговорів.

З проповідальниць переважно запевняється мирян про батьківську печаливість св. Стци відносно нашої Церкви і нашого вірного народу. Навіть номінус непрошені папа неочікуваних владик, а одного з надмірної ласки висвячує папа сам у латинському обряді. Лиш несвідомі миряни таким радіють, а вороги слушно ликують!

Мазмо завжди благословення Апостольської Столиці і рівночасно повну, безпереривну мовчанку про тзв. псевдо синод з 1946 р. у Львові, коли то нашу Церкву насильно большевики зліквідували. І мовчанкою збуває Рим цей релігійний геноцид до сьогодні. Наша преса скуча на того роду інформації.

Стражне незнання: які права і привілеї прислуговують нашій Церкві, хто діє на її школу — це перші перепони до стремління за її добро, і це треба в першу чергу подолати.

Низький національно самостійницький рівень думання багатьох священиків є нашим справжнім нещастям. Та ми можемо цей рівень піднести самою нашою спільнотою, свідомою волею, та слушними домаганнями. Та треба діяти.

Які домагання можемо, повинні й мусимо мати до наших церковних чинників, це ясно буде кожньому, як знати буде історію своєї рідної Церкви і ситуацію в якій ця Церква тепер находитися. Миряни побудували храми Божі, в них моляться і для мирян з священнослужіння. Миряни Отці Всеценського Ватиканського Собору ІІ доручили співдію, відвічальність за добро своєї Церкви. Наше протиставлення несправедливості є й узасаднене й святе, протидія в обороні того що нам можуть загарбати.

Наша всеціла оборонна поставка стане підпором тим священикам і церковному професії, який бачить загибель і нашої свідомості потребує.

"Лиши той може бути вірним і добрих християніном, що заразом любить Бога, свою Церкву і свій нарід". Її слова Слуги Божого Андрея, якого прославу серед святих відомою — нехай нам будуть дороговказом, нехай просвічують уми тих що ще сумніваються.

THE UKRAINIAN TRAGEDY TAKES ON UNIVERSAL DIMENSIONS

Коментар

Шільй світ знає і обсервує новітню політично дипломатичну акцію Ватикану і Апост. Престолу. Ця акція проявилася в поїздах ватиканських монсіньйорів, кардиналів до Москви, Белграду, Будапешту, Варшави, вкінці і до Східного Берліну.

Навязується контакти і переговори з урядами в справах церковного характеру беручи до уваги на жаль передусім політичну консталіацію і її силу.

Акцентується перш за все потреба екуменізму, себто відпруження, злагоднення протирелігійної боротьби, без огляду на факт, що це не дає сподівань вислідів. І це коштом самої Церкви даної країни.

У цій розгрі долі нашої Церкви найбільш трагічна, бо стала ціною і заплатою, за те, що фактично нездійсніме.

Ця акція Ватикану викликала серед католиків світу: живу реакцію у формі голосних критичних коментарів преси та в публікаціях книжок поважних авторів.

Наша преса довший час збувала це осторожною мовчанкою, що й сьогодні мало звітує, а католицька епархіяльна мовчить.

Однак в світі обурено засуджено східною політику Ватикану коментарями: "Накинення світові римсько-советського миру" "Християнсько-марксистські сини папи Павла VI" та інше. Журналісти і автори, люди світські та з рядів духовенства, стало підчеркали, що ці переговори зовсім не перешкоджають, щоб переслідування гостро продовжувались у вище згаданих країнах.

Практика доказує, що нема виглядів і не буде на злагоднення протирелігійної боротьби в марксистській системі, а екуменізм сприяє лише комуністичній стороні. Екуменізм став отже синонімом капітуляції, великої програної в політиці Ватикану. Якщо там не діють масони, бо і такі уже є спекуляції, коли виявилось, що чільні фігури ватиканського дипломатичного діяння, є масонами.

Покищо усі спроби і невдачі не змінили напряму ватиканських задумів і для нашої Церкви приречена на поталу.

Про той стан загроженого існування нашої Церкви знає лише малий відсоток у країнців католиків. Причини ми згадували у вступі. Інакше не можна собі виясnitи інерцію, отупіння загалу.

Інстинкт самооборони є питомий кожній нації. Та треба знати про небезпеку. Ось уривок із бразилійського журналу "Січень-лютий 1977" "В обороні католицької України": "Число присвячене тільки ПУСЛІ.

Even the international liberal press has commented on the scandalous attitude of the Vatican; thus *Newsweek* affirmed "the Vatican appears to be ready to sacrifice the union of 5 million Catholics of the Ukrainian Rite within the Soviet Union."

In this perspective, we perceive the true reason why the Vatican has not reconsidered its negative attitude toward the reiterated and well-founded petition of the Ukrainian Catholics for the institution of a Patriarchate as a means of conserving and developing the Ukrainian Catholic Church. It is that such a Patriarchate would inevitably have an anti-communist orientation and, therefore would provide a reinforcement of the Ukrainian Catholic Resistance to the ROC and to Communism, which is precisely what Rome wishes to avoid at all costs. We must emphasize, moreover, that all of the faithful of the various Catholic Oriental Patriarchates do not comprise more than 3 million, whereas there are nearly 7 million Catholics of the Ukrainian Rite in the world.

In addition to this fact, the Vatican, as though it was being guided by the designs of Pimen, has constantly created obstacles to the internal life of the Ukrainian Catholic Church in the West alleging supposed advantages that the Russians would concede in return. The eminent figure of Cardinal Slipyj has been greatly affected by the continuous raising of obstacles to his pastoral work; the Vatican has even gone so far as to prohibit him from leaving Rome to visit Ukrainian communities on various occasions, in this way treating him as if he were a prisoner.

The Ukrainian tragedy places the nature of the Vatican Ostpolitik in extraordinary relief.

We believe that it is necessary to alert Western public opinion to the fact that the tragedy of Ukrainian Catholics has enormous importance for the future of Western civilization. CRUSADE 1

Де законність?

Росіянин по національності о.митрат Іван Моват, провідник візантійського центру у фатімі, Португалія помістив в журналі "Лукінг Іст" знаменну статтю "УКЦерква довго страждаючий свідок несправедливості".

Якраз тому, що автором не українець а росіянин, варто із неї хоч дещо тут згадати, неодному з наших священиків Й владик в цілості прочитати/ч.ІЗ.рік ХІІІ976/

Найперше автор підчеркає, що сьогодні дехто заперечує існування Української Церкви, нації, її історії, культури й мови – однаке на основі історичних фактів та їх заперечення в безглуздні.

Християнство в Україні розвинулось з такою силою, що створена пізніше Московщина майже у продовж 200 літ була релігійно підпорядкована Київській Митрополії. Заснована 988 р. Київська Митрополія була тісно пов'язана з релігійним і національним життям народу, та як церковна одиниця, користуючись своїми автономними правами без огляду на всі політичні події, перетривала 700 років. Її юрисдикція охоплювала Україну, Білорусь, а пізніше й Московщину, аж до поділу на дві митрополії в 1458 р.: Київську і Московську.

Через різні важкі політичні ситуації українського народу дійшло до заключення Берестейської Унії в 1596 р. що було основно передуманням актом самооборони.

Із урочистого запевнення папи Клиmentа VIII, що ніщо по вічні віки не буде нарушено в Українській Церкві: ні літургічно, ні обрядово, ні адміністративно – в короткому часі не лишилось богато. Напрямком стало перевиховання її на Римока толицьку Церкву у візантійській одежі.

Укр.Православну Церкву по окупації українських земель Москвою примушено підпорядкуватись московській патріярхії, а по другій світовій війні її зліквидовано. На еміграції перетривала досі без юрисдикційної єдності.

Укр.Кат.Церкву в Московщині після Унії називано відступницею від Святого Православія, жорстоко переслідувано, в ІсІУ р.ІІ зовсім зліквідовано. На українських землях Австро-Угорщини УКЦерква проіснувала до 1918, а львівську дієцезію ще в 1808 Рим підніс до митрополії з правом верховного архієпископства Львова і Галича. Між двома світовими війнами Польща нищила ненависних уніятів, а большевики по смерті митр. Андрея на т.зв. Львівському Соборі/без участі ні одного єпископа/ УКЦеркву офіційно зліквідували.

За 300 роців одиноким виразним документом в обороні переслідуваної УКЦеркви, виданим Ватиканом, є енцикліка Папи Пія XII "Орієнталіс омнес", в часі ліквідації УКЦеркви видана, коли арештовано всіх владик, сотки тисяч духовенства, монашества та мирян, у вязниці запроторювано, на Сибір вивезено.

З усієї укр.кат.ієпархії ьожим чудом урятувався по 18-літній каторзі Митрополит Львівський Йосиф Сліпий. Йому призначено титул Верховного Архієпископа з патріаршими правами в 1963 а в 1965 наїменовано кардиналом. Цей гігант Української та Вселенської Церкви став на перешкоді договорів Ватицану з атеїстичною Москвою.

Складання Синодів УКЦ, створення Постійного Синоду після Декрету для Східних Церков, викликало протидію ватиканської курії, заборони, залякування єпископів. УКЦерква мала свій Синод перед Берестейською Унією, яка гарантувала цю систему, а не раз дискутовану справу патріярхату нівечили політичні маневри польської біюрократії, чи Угорщини, щоб держати УКЦеркву в невільничому стані. Це нічо нового лиш історія повторюється.

Силою накиненій заявлі Пімена про уневаження Унії Рим не спротивився, але волі українців католиків, іх самообороні, завершенню церковної структури патріярхатом – Рим противиться.

Автор підчеркає – на наш сором! – слабість та хитке становище владик, які доказали не тільки українцям католикам а цілому світові, що вони не є кращі від тих, які брали участь у нищенні УКЦеркви царем Миколою I, а деякі священики не кращі від тих, які пішли на співпрацю зі совєтами в 1946 р.

Вони сприяють затраті ідентичності українців та асиміляції в чужому морі

В справі одруженого священства автор стверджує, що це право Східних Церков. Зрештою суспендується одружених священиків у Східному обряді, рівночасно назначується одружених діяконів у латинському обряді. Якже так?

Відмовляючи всіх прав і привілеїв, які УКЦ мала ще від Київської Митрополії, робиться усе щоб поділити владик між собою і щоб не було співпраці з мирянами, які боронять УКЦеркву. Один з владик покликався на солідарність з папою римським та 3000 владик. Це був голос тих владик і папи римського як лік відовано берестейській Унії в 1971. Це записаний їх хоч один голос оборони?

Ватиканськими очима

"Ніва" пресовий орган українських священиків, згуртованих у Товаристві св. Андрея, помістив в числі за жовтень-листопад-грудень 1975/ч.2/ статтю о.І.Чагаєвського з цікавими інформаціями про напрям ватиканських задумів у відношенні до нашої Церкви. Приводимо тут лише один/скороочений/ фрагмент із цеї статті.

"Кожний папа,крім чисто церковних справ, веде свою політику в стосунках з різними народами. І так папа Іннокент ІІ, який наділив Галицько Волинського князя Данила королівською короною в 1253 р., посилив своїх місіонарів на чолі з Іваном Пляно де Карпіні аж до татар в Азію, щоб іх навернути на християнство, хоч водночас визивав народи християнські готовитись до хрестового походу проти них.

Папа Павло VI веде діялог з Московською Церквою. Арх. Касаролі і арх. Бенеллі, та інші настоятелі дикастерій Ватикану, ведуть цей діялог. Арх. Бенеллі якби міністер внутрішніх справ Ватикану, а арх. Касаролі очолює "Раду для зовнішніх справ Церкви" і веде пробольшевицьку політику. Іх шефом є кард. Жан Війо, знаний нам із своїх кількох різних писем до Патріярха і владик. Арх. Бенеллі має майже необмежену свободу діяння, особливо він стримує автономні змагання помісних Церков, східних і західних, хоч Отці Собору мали в тій справі противну думку. Саме він видумав у скій труднощі в справі заснування Українського Патріярхату.

О. Павло Маз, московофіл, званий "чорним папою", начальник східної віткови зазуїтів, ректор "Руссікум" у Римі, виготовив для нашої Церкви план, що його здійснюють арх. Касаролі і арх. Бенеллі разом з іншими мужами Ватикану. Він літом 1972 написав обидливий і шкідливий для нас меморіал, та вислав його на адреси різних церковних достойників. В ньому він поставився неприхильно до нашої Церкви взагалі, а зокрема до ідеї патріярхату.

Однака він не міг перечити факту, що після Халкедонського Собору 451 р., на якому визнано 5 патріярхатів, повстали в світі нові народи і держави, а з ними нові патріярхати, напр. Грузія, Вірменія, Румунія, Сербія, Болгарія і Москва.

Однака о. Маз, як здекларуваний московофіл, не визнає Київської Держави власністю українського народу, він не знає нічого про Галицько-Волинську Державу, ані про Гетьманську чи новітню Українську Державу. І тому каже, що через брак своєї державності український народ не міг установити свого патріярхату. тепер існує щоправда якийсь сепаратистичний рух Українців в ССР і в діяспорі, що хоче свого патріярхату, але він тільки заколочує спокій у Церкві.

Створення українського патріярхату каже о. Маз большевики зрозуміли як підтримку цього руху Апост. Столицю і як її охоту вмішуватись у внутрішні справи Союзівського Союзу.

Вселенська Церква у своїй довгій історії завжди відкидала територіяльний принцип, що його боронить о. Маз і інші мужі Ватикану. Наша Церква радо примімала і підтримувала латинських місіонерів, почавши з часів св. Ольги і св. Володимира. Це було в часах Галицько Волинської Держави, напр. король Данило і його брат Василько морально і матеріально помагали місіонерам. І. Пляно де Карпіні, що іхав навертали татар. По смерті останнього князя з роду Романовичів, коли на осиротілу державу напав польський князь Казимир в 1340 р. то зараз же для горстки латинських ремісників імігрантів з Польщі і Німецьких країв була заснована в Галичі латинська митрополія з епархіями в Переяславі, Холмі і Володимирі. І на це він одержав благословення папи Іннокента VI. а папа Григор XI канонічно затвердив цю латинську митрополію на українських землях в 1375 р. не зважаючи на те, що в усіх згаданих містах від давніх часів існували українські епархії.

В пізнішому часі папи ерегували латинські епархії в Луцьку, Кам'янці на Поділлі а навіть у серці України, в Києві. Ці епархії були чинні аж до революції в новітніх часах. Чому латинські каноністи і деякі ватиканські мужі сьогодні віддвигають т.зв. територіяльний принцип, якого Західна латинська Церква не визнавала в минулому і не визнає сьогодні на територіях України й інших східних народів?

Згадані церковні достойники, як виходить з їх аргументації, мають на думці латинізацію нашої Церкви в діяспорі, а в Україні хочуть підчинити її московському православію мовляв нам, латинникам не треба вмішуватись у внутрішні справи Союзівського Союзу, інакше большевики не дозволять своєму патріярхові говорити про унію Москви з Римом."

Примітка: у цьому фрагменті із статті о.І.Чагаєвського всі підчеркнення є наші. "Ніва" це церковно-суспільний часопис, тримісячник. Передплата: 6 дол. річно. Адреса адміністрації в ЗСА: V.Rev.B.Smyk 1104 State St. Utica, N.Y. Адреса в Канаді: Rev.R.Kabereznyj 42 Jackson Ave. Oshawa, Ontario, Canada L1H 5C3

Чому якраз тепер

Ще й сьогодні дехто питає: чому якраз тепер виринула справа Патріярхату УКЦ у тому питанні міститься трагічне незнання ситуації нашої Церкви під теперішню пору, як теж і вислід ворожих підшептів, які руйнують нашу єдність у тій справі.

Треба знати, що Церкві-Дочки у всіх країнах нашого поселення лише можуть мати дійсну звязь поміж собою та з Церквою-Матір'ю на Україні, і так довго будуть становити Українську Католицьку Церкву, як довго вони повязані своюю помісністю саме в Патріярхаті. Патріярхат завершує цілість і єдність нашої Церкви із власною самоуправою, в лоні Вселенської Церкви.

Проти цього, тобто проти помісності виступають ті, які цього не розуміють. Частини несвідомого мірянства є в тих рядах і вороги, що знають як нас нищити.

Проти цього є теж ті представники нашої Церкви, які перечеркають добровільно її самобутність залишаючись як раби в Адміністраторах Східної Конгрегації.

Чи патріярха структура нашої Церкви з справедливою вимогою і законним порядком, це ліквідно до окремої сторінки.

Тепер, як ніколи передтим в історії нашого буття, ми загрожені у самому нашему існуванні як народ. В підсвітській дійсності УКЦ скасовано, вірні переслідувані й винищувані. Це є й показчиком її ролі в житті народу. І що : щоб раз на завжди пілірвати історичну вагу Київської Митрополії як обєднуючого центру на будуче, поділено Україну на низку православних митрополій для крашої адміністрації - саме у Москві.

Ветикан погодився на скасування Москвою Берестейської Унії та на ліквідацію УКЦ на рідних землях. Сучасні події в житті УКЦ на наших поселеннях вказують на постійне намагання латинізації. Варто згадати ще раз слова кард. Гірстемберга :

"Коли українці католики живуть серед римокатолицької більшості, вони повинні до неї пристосуватися і обрядово злитися. Злиття з обрядовою більшістю повинно йти в парі з мовною і культурною асиміляцією. Зміна церковного календаря, відпра ви Гогослужб, наочання катехизму й молитов англійською мовою, - корисні бо наближують вас до католицького універсалізму". Це все вже є в процесі реалізації.

Читаймо у "Вістях з Риму" Рік XV.Ч.7-10: "Чіхто не заперечить, що нашій Церкві на чужині загрожує сильний ворог - асиміляція. Вона вже принесла нам великі втрати й сила її дії не менша. Роздроблена на самостійні екзархати, вони помало дослідовуються до місцевих обставин, тратять своє ідентичність і остають лише лъскальним "обрядом" із чимраз меншим відношенням до цілої своєї Церкви, а головно без відношення до своєї Церкви в Україні і до її майбутнього."

"теж незаперечною правдою є, що наша Церква в Україні помимо свого геройського спротиву різним силам чисельно слабче, бо безбожницьке виховання має свій по-мітний вплив. Її теперішній православний московський опікун в непомітний спосіб при помочі молодих священиків також виховує народ у ворожому Вселенській Церкві дусі."

"Яка буде доля Української Католицької Церкви у майбутній вільній Україні? Патріярхат зіднавби її в одну цілість, давби її вже тепер великий престіж посеред Помісних Церков Вселенської Церкви і запевнивби її розвиток, а згодом теж повну релігійну єдність в Україні."

"Без одного проводу в нашій Церкві латинянин частинно самі, частинно таки наши ми руками помало будуть її латинізувати."

"Як сказано вище: питання Патріярхату й персональна юрисдикція Блаженнішого Йосифа то питання рятунку нашої Церкви від латинізації і асиміляції."

"Чи перед такими важкими завданнями можуть відповідальні люди залишити всяку працю і вдволітись очікуванням і українським "Якось то буде"?"

Під одним проводом, хоч територіально розчленована різними окупантами /Польща, Чехословаччина, Румунія/, наша Українська Католицька Церква після першої світової війни встояла перед наступами з усіх сторін. Під тим авторитетним проводом до другої світової війни вона дійшла у своїому релігійному, духовому, організаційному та культурному розвитку до високого рівня.

Львівська Митрополія розбудувала свою клітину в країнах поселення української еміграції: в Канаді, Північній і Південній Америці, в Боснії, і в низці менших скupчень в різних країнах світу. Під одним проводом усі клітини УКЦ були тісно повязані з Львівською Митрополією, звідки йшла вся поміч і опіка.

Якраз тепер потрібний Патріярхат як обєднуча структура для суцільності, сукупності явно винищуваного у своїй батьківщині, та розсіяного по цілому світу українського народу.

Справедлива вимога

Українська Католицька Церква як окремішна церковна одиниця в своїх початках існування була репрезентована заснованою в 988р. Київською Митрополією, та як така перетривала самостійно понад шість сторіч: у своїй помісності, із своїми правами й законами, у своєму древньому обряді.

Із тими автономними правами ця самостійна церковна одиниця включилася у Вселенську Церкву в 1596р. актом Берестейської унії.

Це був рівночасно акт самоборони у важкій політичній ситуації українського народу, розчленений на поміч і підтримку наших прав і привілеїв Ватиканом. Однак ці права і привілеї нам ніким не даровані а лише Апостольським Престолом визнані, з бігом часу постепенно заперечено і скасовано.

Культ чужої влади серед свідомої верстви, несвідомість ситуації перед загалом, довге перебування під чужим яром, це ці причинки до пасивності та-з малими відмінками - до браку відповідної постави: постояти за свої права.

Тепер однаже: права і привілеї, що їх має Блаженніший Отець Йосиф, силово Берестейської унії колись гарантовані, як Митрополит Київсько-Галицький і Глава УКПЦ "мають бути привернені по думці старинних традицій" Декретом про Східні Католицькі Церкви. Рішення з 21 листопада 1964 р.

За рішенням Вселенського Собору Ватиканського II сказано: "Те, що сказано про Патріархів, з теж важне, по приписам права, і про Верховних Архієпископів". Дальше: "Священний Собор постановляє, щоб іхні права і привілеї були привернені по думці старинних традицій кожної Церкви, і по думці рішень Вселенських Соборів. А ці права і привілеї є саме ті, що мали силу в час єдності Сходу і Заходу."

В декреті сказано, що Патріархи і Верх.Архієпископи мають такі права поза міжнародною територією, які їм потрібні, "щоб осталися цілі й ненарушені традиції кожної поодинокої Церкви чи обряду", а суддею в тому є сам Патріарх чи Верх.Архієпископ зі своїм Синодом"

Папа Павло VI підписав цей декрет із словами! Ось це Ваше право, тож користуйтесь ним"тож Блаженніший Отець Йосиф за історичними і відновленими правами законно скликував Синоди і усі акти та постанови на них рішені є правно зобов'язуючі.

І так ІУ Синод наших владик законно рішив в 1969р.: "Ми станули безповоротно на патріархальному устрою!" Синод створив допоміжне дорадче тіло у правлінні нашої Церкви: Постійний Синод, та вибрав Отця Йосифа посмертним Головою УКПЦ, як VI Синоді в 1973р. прийнято схвалений Устав Конституцію УКПЦ.

Блаженніший Отець Йосиф саме користується історичними і тепер ще свіжо відновленими правами. Про це інформував узасаднено і обширно - про рівнопатріарші права Блаженнішого - урядовий бюлетень Конгрегації для Східних Церков в 1964р. Це саме передруковано в "Осерваторе Романо" 6.2.1964р./ що являється офіційним часописом Ватикану.

Тож опираючись на правах Київо-Галицьких митрополитів, на декреті останнього Ватиканського Собору і з огляду на стан нашої Церкви на Україні та у розсіянні, Блаженніший Отець Йосиф приняв на себе титул Патріарха УКПЦ.

Загально відомо, що інші східні народи: Вірмени, Копти, Серби, Болгари, Румуни, Молдаване і Грузини створили патріархати в наслідок бажання і зрілости іхніх мирян, духовенства та владик. Довго ці патріархати ждали на апробату Апост.Столиці, та щойно по літах були визнані Ватиканом.

Так і ми чекаємо на визнання вже існуючого Патріархату Української Католицької Помісної Церкви, із найбільшим числом католиків/понад 70% / із усіх Східних Церков, як 50 міліонова нація - Церква мучеників та Ісповідників віри.

Наша вимога є узасаднена і справедлива.

ВІЛНОСНО ТИТУЛУ "СВЯТИШІЙ ОТЧЕ"

"При багатьох нагодах в часі останніх відвідин Іх Бл. Патріарха Йосифа тут і там уживано в зверненнях до Його титулу: "Святіший Отче" або "Ваша Святосте".

Немає ніякої противорічності в тому, що ми, спираючись на принципи помісності нашої Церкви/без огляду на те, чи чужі це признають чи ні/, звертаємося до нашого Патріарха цими загально принятими формами в церковному і міжцерковному відношенні. До того, як далеко краще ця форма підходить до особи нашого Патріарха ще й як Ісповідника віри." В скороченні із "Ниви"/орган українського духовенства/

Bież. numer buletynu Towarzystwa Przyjaciół Filozofii Chrześcijańskiej, ukazujący się w Rzymie pod redakcją ojca Feliksa Bednarskiego OP, profesora „Angelicum”, zawiera *facsimile* listów kardynałów Słipyja i Wojtyły. Obaj kardynałowie gorąco popierają inicjatywę ojca Bednarskiego dotyczącą współpracy pomiędzy teologami polskimi i ukraińskimi (grecko-katolickimi). Mamy więc do czynienia z jak najbardziej autorytatywnym aktem bilateralnym o dużej wadze religijnej, moralnej i narodowej. Nie jest wykluczone, że w czasie jednego z najbliższych pobytów w Wiecznym Mieście kard. Wojtyła wygłosi odczyt na Katolickim Uniwersytecie Ukraińskim w Rzymie na zaproszenie kard. Słipyja, jako kanclerza tej uczelni.

Jak się dowiaduję, jeden z uczestników wielkiej pielgrzymki ukraińskiej z okazji Roku Świętego (por. moją korespondencję w nrze wrześniańskim), bp Praszko z Australii, wezwany został do „karnego raportu” przez prezydium Kongregacji dla Kościółów Wschodnich. Praszko był głównym prelegentem na akademii jaka odbyła się podczas lipcowej pielgrzymki w papieskiej auli audiencyjonalnej. Akademia ta, połączona z koncertem zespołów ukraińskich, upłynęła pod znakiem uroczystego potwierdzenia godności patriarchalnej kardynała Słipyja, nadanej mu przez biskupów, księży i wiernych z ukraińskiej diaspy. Bp Praszko bronił przed forum watykańskim zajętego stanowiska w sprawie patriarchatu (którego Papież odmawia Ukrainicom) niemożnością występowania przeciw własnemu sumieniu. Uznanie o stanowisko za umotywowane, podobnie jak uznano również że z punktu widzenia liturgicznego postulat patriarchatu nie budzi zastępstwa. Kongregacja wypowiada się natomiast ponownie przeciw jurysdykcji patriarchalnej kardynała Słipyja jako Głównego Kościoła Ukrainskiego (według niej może istnieć tylko terytorialna jurysdykcja, tzn. w stosunku do obszaru Ukrainy, a ta nie jest sprawowana na skutek siły wyższej). Praszko replikował że może istnieć również jurysdykcja personalna, powołując się na dekret soborowy o Kościółach Wschodnich, obowiązujący dla Ukraińców obrządku grecko-katolickiego od 7 kwietnia 1965 roku, tj. od chwili wprowadzenia w życie postanowień tego dekretu na obszarze USA i Kanady. Kard. Słipyj miał bowiem prawo nadać temu dekreto wykonawczą moc wiążącą dla ukraińskiej diaspy, podpisując oficjalny przekład w języku ukraińskim. Praszko, podobnie jak i pozostały biskupi, przypominała *nota-bene*, że Pius XII uznał w Kościółach Wschodnich nie tylko jurysdykcję terytorialną, ale również i personalną.

Jak wygląda dziś opozycja przeciw patriarchatowi wśród Ukraińców? Trzeba przed wszystkim stwierdzić, że nikt z członków hierarchii ukraińskiej nie angażuje się otwarcie przeciw patriarchatowi. Istnieje natomiast pewna różnorodność opinii co do metody ustanowienia go. Nieliczni biskupi (np. Marusyn, wizytator apostolski w Europie, oraz bazylianin, Chymuj z Vancouver w Kanadzie i Horňak w Anglii, pochodzący z Jugosławii) uważają że należy działać ostrożnie i bez wywierania nacisków na watykańską Kongregację dla Kościółów Wschodnich. Opozycja wice składa się z kilku watykańskich, kolejistów, skłonnych do nadmiarnej ugody. Ci właśnie nowo upieczeni nominaci watykańscy (nomination — przypominam — są nie uszczuplone z kard. Słipyjem) wprowadzają elementy rozmówne do swartego frontu ukraińskiego, uznającego Słipyja jako Patriarchę. Dywersja watykańska przeciwstawia się akutecie poszczególnego skupiska ukraińskie w diasporze i naczelną ich organizacją: Światowa Federacja Stowarzyszeń „Za Patriarchat”; neutralizuje je również częściowo postawą solidarności jaką postulatem ukraińskim okazują patriarchy i przedstawiciele innych Kościółów Wschodnich (zwłaszcza macedońskich), czasem dając wyraz w pracach watykańskiej komisji dla opracowania wschodniego kodeksu kanonicznego, w której dominują *nota-bene* „konsensus” co, łagodnie określając, stanowi grube nieporozumienie.

Dominik MORAWSKI

Заяви є виявом постави у відношенні до людей, справ, подій. В справах великої важливості вони є засобом демонстрації нашого відношення і мають своє значення й потребу. Громадські централі, організації, товариства, наукові установи з нагоди зборів віч, зіз-дів повинні слати свої вияви віданості і пошани Патріархові УЦеркви. За тим нехай слідують діла у розумінні повної моральної і матеріальної підтримки.

Більш як рік минув від появи цеї нотатки в польському еміграційному журналі "Kultura" /грудень 1975/ Вміщуємо як доказ: з яким зацікавленням світ слідкує за справами нашої УКПЦ. Спостерігаємо об'єктивне насвітлення і явну критику опозиції до Василія, і в лижу годину нашої Церкви, назначених Ватиканом епископів.

Скільки і як інформувала українська преса про те все?

В тому самому польському журналі, безпосередньо по тих звідомленнях, слідує декларація, яку в докладному перекладі передаємо:

"Піддержуємо прагнення наших братів українців до формального затвердження Апостолічного Патріархального статусу іхньої Церкви греко-католіцького обряду. Українці, що живуть в діаспорі, епископи, духовні й вірні визнають Кard. Й. Сліпого за Патріарха і по кликаний ним Епископський Синод як найвищий орган автономної церковної організації. Ватиканські застереження історичного і канонічного характеру не мають істотного значення. Інші Східні Патріархати були затверджені рівно ж Апостолицею після факту.

Рішати повинні згяди моральні і душпастирські. Ходить про збереження цього старо словянського обряду, його традицій і юрисдикції моїї автономії, не тільки територіальної, але і персональної.

Патріархат належиться укр. католикам, котрі понесли безмежні жертви, включно з мученичкою смертю тисячів визнавців за свою вірність Унії і Ап. Столиці.

Відкінення цього постулату означає фактичну згоду на ліквідацію Української Уніяцької Церкви і її примусове влучення в Російську Православну Церкву.

Ми переконані, що надійде день в якому зволікання, оперте на об'єднаних політичних рахубах, уступить на річ вимог справедливості. Український Патріархат буде визнаний Апостольською Столицею"

Whatever Happened to... CATHOLIC CHURCH IN EASTERN EUROPE

Коментар

Robert A. Haeger of the magazine's International Staff cabled the following report from Warsaw after a recent journey through Communist nations in Eastern Europe.

A traveler driving in Communist Poland on a Sunday morning has to be alert for hordes of pedestrians.

Where is everybody going?

To church.

Little noticed by the outside world, and despite 30 years of tough supervision by Moscow, Poland remains what a senior Western diplomat calls "the most Catholic country in the world." Although there are 30 other Christian sects, 90 per cent of the people are Roman Catholics.

"There are more Catholics than ever in Poland," a Government official frankly concedes.

Poland's religious experience contrasts sharply with the record of most other Soviet satellites in Eastern Europe, where traditionally powerful Catholic influence has declined markedly. The reason: a complex combination of nationalistic sentiment, strong Church leadership and Polish stubbornness.

Polish "thorn." Much of what makes Poland different from other Communist countries is attributed to its present Cardinal, one of the Church's most combative figures.

The spotlight shines brightly on Stefan Cardinal Wyszyński because, in accordance with Vatican requirements, he submitted his resignation on his 75th birthday. But all of Poland and much of the Church elsewhere would be surprised if the Pope accepted it. Instead, the expectation is that he will continue indefinitely to be a thorn in the side of the regime headed by Edward Gierek.

A retired West German diplomat with on-the-spot experience says: "What makes the Cardinal such a great success is that he is, above all, a good Pole.

Even Poland's rulers appear willing to accept more of the same from the Cardinal. That's because, as some observers see it, any successor might turn out to be even harder to get along with. Still, Gierek's policy of "peaceful coexistence" with Poland's "other power"—the Church—has run into some snags.

Still, the work of the Catholic Church in Poland is flourishing. Not only are churches crowded, but so are seminaries and monasteries. Poland also exports priests to other European nations and sends missionaries roaming far from home.

Gierek suddenly introduced his new get-along-with-the-Church policy in early September.

In a nationwide television speech, the Communist boss said: "Patriotism calls for unity of feelings.

U.S. NEWS & WORLD REPORT
Oct. 11, 1976

Catholics fill church near Warsaw. After 30 years of Communism in Poland, the Church is still strong.

В орбіті дипломатичної акції Ватикану найшлися комуністичний уряд і Католицька Церква Польщі.

Консеквентно до нової політичної консталіції: екуменізму, почалися переговори між Ватиканом а комуністичним урядом в різних важких питаннях Христової Церкви.

Польський католицизм завжди був знаний із незвичайної вірності, слуханням Апостолів. Столиці.

"Рома лъкута, кавза фініта" Рим велів, справа скінчена. та не сьогодні

Польські єпархиї свідомі, що вони краще знають життя в умовах режиму ворожого кожній релігії

Коли уряд в порозумінні з Ватиканом хотів пereбрati виключно на себе право іменувати єпископів польський єпископат рішуче спротивився! Про вибір єпископів може рішати тільки Єпископська Колегія Католицької Церкви в Польщі!

Навіть не Апостолів. Столиця в порозумінні з урядом.

Чаше право вибору єпископів, гарантоване традицією, правноканонічним уставом Східних Церков, наші владики знахтували самі,

Після Синодів, як теж по врученні в 1973р папи ними схваленої конституції УКПЦ, наші владики: висвятили наказних єпископів!

Польські єпископи ніколи цого не зробилиби! Едність є силою польського єпископату, а сплайність із цілим стадом цю силу підсилює.

"Серед польського єпископату не знайшовся ні один єпископ, який виломився із твої єдності" Про це у "Вістях з Риму" з 10 липня 1975 стор.10.

Для нас, які ніколи не бачили України.

Велика це почесть для нас молодих мати змогу присвятити наш труд для вшанування Людини, яка для нашої Церкви й народу - по цей і по той бік західної занависі - стала Символом безкомпромісової боротьби за релігійно-національне визволення нашої нації. Людини, яка свідомо й добровільно вибрала тернистий шлях Ісповідника Христової віри, відкидаючи диявольські примани почестей за ціну зради своїх релігійно-національних переконань: Великого і Доброго Пастыря, в тіні постаті якого мали ми щастя виростати упродовж останнього десятиліття. Для нас, які ніколи не бачили України, Його надлюдські зусилля, Його замізна воля, Його ксьосальні, прямо неймовірні досягнення, стали дорожовказом на запутаному перехресті чужих доріг - світільником, який просвічує нам шлях у рідний Єрусалим.

Наш Благеніший Патріарх Йосиф I-й народився 17-го лютого 1892 року в селі Заздрість, біля Теребовлі. Свої студії завершив він ступнем доктора богословських наук на університеті "Канізіанум" в Інсбруці 1921 року - і того ж року вернувся в Галичину, де став професором богословії в Богословській Академії, а згодом і її ректором. Був він також головою Українського Богословського Наукового Товариства і дійсним членом Наукового Т-ра ім. Шевченка у Львові. Великий Митрополит Андрей Шептицький був його спікуном і святителем. Дня 30-го вересня 1917 року Слуга Божий Андрей висвятив його на священика, а після вибуху другої світової війни, 22. грудня 1939 року, під час першої більшевицької окупації Львова, постасмно висвятив його на єпископа, з правом наслідування на Кисво-Галицький Митрополичий Престол. Згодом, під час другої окупації Львова більшевиками, 1-го листопада 1944 року, з хвилиною відходу в вічність Слуги Божого Андрея, Владика Кир Йосиф Сліпий став його наслідником на Митрополичому Престолі. Та все за декілька місяців, бо 11-го квітня 1945 року, арештований більшевиками львівський Митрополит Кир Йосиф ступас на довгий і тернистий шлях Ісповідника.

Однаке ні роки ув'язнення, ні моральні терпіння на Заході не в силі заламати нашого Патріярха. У повній рівновазі духа він невтомно прямус до наміченої мети.

Патріярхат української Католицької Церкви це справа Божа-постійно підкреслює наш Патріярх і від неї нам, за жодних умов, відступити не можна!

Прямо неможливо буlob у короткому слові вичерпно подати всі досягнення нашого Патріярха за останнє десятиріччя, але постараїмося згадати тут тільки ті найбільш відомі: заснування Українського Католицького Університету ім. св. Клиmenta Папи у Римі – твердині вільної української науки, яка "збиралася в розсіянні сущих" Побудова Собору св. Софії в Римі, а дальше врятування від знищення історичної пам'ятки нашої Церкви – храму свв. Сергія й Вакха і Жировицької Богородиці в Римі/ який продала римська Курія со. Василіян/, відновлення цього історичного храму, влаштування Патріяршого Двору, музею й бібліотеки. Заснування чину Монахів Східн. Устау, со. Студітів та вивінування монастирів "Студіон" в Кастельгандольфо, біля Риму. Видання цілої низки наукових творів. По лінії віднови Помісності Української Католицької Церкви, заходами Блаженнішого скликувано її Синоди, встановлено її Посітний Синод, ухвалено її устав-Конституцію.

Окреме значення мають виступи Блаженнішого Патріярха на світовому форумі Католицької Вселенської Церкви.

Особливу заслугу в усування перешкод до діялогу й порозуміння з нашими Православними Братами. Вікові труднощі годі усунути відразу, але братня любов в тим першим відрухом, який кидав братів в обійми, який провадить їх до розумного шукання спільніх шляхів. Це новий дух, що випливає з глибин сердць і за внесення того нового духа в нашу невідрядну дійсність, яка ділила нас часто штучно створеним муром – ми Йому особливо вдачні. Блаженніший під час побуту в Канаді відвідав 1968 р. Митр. Івана Огієнка в лікарні. Широ раділа наша спільнота Його зустріччю з митр. Іоаном Теодоровичем, коли Блаженніший прибув до Бавид Бруку, а згодом Його зустріччю з Архєп. Мстиславом, Сьогоднішим митрополитом. Ці прояви зближення просвічують нам шлях до дальших досягнень на тому відтинку, де взаємне зрозуміння й любов мусять проясти нам шляхи. До того справжнього українського екуменізму гаряче закликає нас наш Патріарх.

Не зважаючи на всі перешкоди наш Патріярх допомагав вірним нашої Церкви рятувати її від латинізовання і асиміляції повстанням нових парафій в чистоті українства і Його обряду. В часах загальної зневіри й занепаду церковного життя, новий дух, відданість з якою ці парафії розбудовуються, у наших обставинах є просто чудом нашого століття.

Під кінець хочу вілмітити особливо батьківське піклування Іх Блаженства своїми вірними. Це пастирське піклування мусить зворушити кожного чесного християнина. Перед нами Різдвяне Послання, що Його писав Митрополит до вірних у Сибірі і на Батьківщині передбуваючи на сибірській каторзі в 1947 р. Там читаємо:.. "Ми – Митрополит і всі єпископи Ваші, Пастири Ваші, зневіні, мучени і вивезені на Сибір за святу віру Христову і за церкви наші й народ наш многострадальний, шлемо Вам із сибірських снігів і тюремних мурів Благословення Боже на недалеке Різдво Хр. Бог є з Вами і тут далеко, на Сибірі, дорогі Браття і Сестри! Бог є у Ваших хатах по містах і селах. Бог є з Вами на ваккій колгоспній панцині. Бог є і буде з Вами у Ваших землянках і в підпільних сковищах. Бог є з нашими стрільцями повстанцями. Він благословить Вашу боротьбу проти антихриста. Віруйте в Нього одного, тримайтеся своєї батьківської віри, своїх церков, своїх хат, своєї моки і Божої правди. Не бойтесь гонення, трудів, жертв і муки, бо все те для Христа й Бога Отця нашого... Благословені хай будуть ті, що послухають голосу цього – а прокляті на вічні віки будуть усі зрадники-єди... Прийде час, встане Правда на змучений землі, загине царство сатани і буле Воля Божа. Хай так станеться. Амінь."

У скороченні передаємо слово, що Його виголосив З. Кріслатий, референт Секції молоді Братства св. Ю. Переможця у Клівленді, в час концерту на пошану Патріярха Йосифа, у ювілей народження. Цю імпрезу 15 лютого 1976 ініціювала та виключно своїми силами перевела молодь. Цю ініціативу хочемо якраз тут підчеркнути і подати як примір гідний наслідування!

"Наш почин випливає із свідомості акції молоді саме по відношенні до цієї знаменної дати" /84 ліття Патріярха Йосифа/ сказав З. Кріслатий.

В памяті молоді залишилась напевно нетільки їхня участя в імпрезі, але й розуміння величі людини під патріяршою мітрою, із патерицею, що вказує нам шлях збереження духовної єдності українського народу в батьківщині та діяспорі.

Лія закріплює слова, дія виховув. Характерних і чесних зобовязує та вчить послідовності. Заохочуємо молоді до подібної акції. Чи тим юним учасникам і слухачам не лишить це нічого в памяті, у серці у їхній совісті?

УКРАЇНСЬКА КАТОЛІЦЬКА ЦЕРКВА ХРИСТА ЦАРЯ У БОСТОНІ

February 13, 1977

Tel. 522-9720

TO OUR PATRIARCH

On February 17, His Beatitude Joseph Cardinal Slipyj - Patriarch of the Ukrainian Catholic Church, will complete his 85th birthday. It is a special grace and blessing for our Patriarch, as well as for our Church and nation. In his laborious life he rendered a great service to our Church and nation. As a priest, rector of the Seminary, theologian, bishop, cardinal and patriarch, he always served his Church and Ukrainian nation. Future generations will benefit greatly from the treasure of his wisdom and works.

We can only thank God's Providence for liberating him in a miraculous way from the hands of god less communists. It is, therefore, most fitting that he should be honored in a special way, on his 85th birthday. Next Sunday, in all our Churches special Masses will be celebrated for the intention of our Jubilarian - Patriarch Joseph Slipyj.

The Holy See generously bestowed upon him honors and distinctions, but these did not increase the halo of glory which had already descended upon him. Humble, in a black cassock, our Patriarch is a personage upon whom everyone looks with a deep sense of admiration and respect. He is not a meteor on the horizon of the life of the Ukrainian Church that flashes and then becomes extinct in the darkness; he heralds God's Providential care over us. For us, he is a source of hope, that our Church, though suffering extremely at present in Ukraine, is stepping into a new and bright era in the free world. "Be strong and preserving" - our Patriarch said to all of us, when visiting our Churches in USA and Canada - "Pray to God, love one another, have confidence! The Ukrainian Church and Nation, sustained by Faith, not only will not die, but will triumph!"

Eighty-five years of life, sixty years in the Priesthood, thirty-eight years as Bishop, in the service of God, Church, and people - this is ample time to sum up his characteristics. This is being done by history, the teacher and explorer of human life. We marvel at our Patriarch, express to him our love and respect, and we ask the Supreme Shepherd, Christ the Savior, to keep him in good health, for he is the symbol of indestructibility of Ukraine, and of Christ's Church in it, and to bless his path into the "Native Jerusalem" which is sorrowfully longing for the days of freedom. -

ПОРЯДОК СЛУЖБ БОЖИХ

Понеділок, 2/14 9 р. - За здоров'я родини, оф. род. Гр. Собчук
Вівторок, 2/15 9 р. - Свято Стрітення Господнє - Present. of Our Lord
Середа, 2/16 9 р. - За +о. Василя і Мирона Танчак, оф. Олена Танчак
Четвер, 2/17 9 р. - За +Юлію Тутка, оф. Марія Чопик і Анна
П'ятниця, 2/18 9 р. - За +Анатоля Ярко, оф. род. М. Середович
Субота, 2/19 9 р. - За +Богдана Турко, оф. Марія Турко і Родина
Неділя, 2/20 - 8:30 і 10 рано - За бл. Патріярха - For Our Patriarch

Коментар

Випадково маємо церк. бюллетень з Бостону/в слідуючу укр. мовою/По Евх. Конгресі в Австралії 1973р. отці цеї парохії згадують Блж. Патріярхом в Богослужбах і в церковних бюллетнях своє становище підтверджують. Це саме діється в Пасайку, в Трентоні й інших церквах у ЗСА та в Канаді. Папа не кинув на них отців анатеми, бо нема причини, а народ тих отців шанує. А що Редемптористи і Василіані? "Східний благочестивий християнин є вірний Церкві і своїй Державі, або ні кому. Тому не можна бути вірним лише Церкві які не люблячи свого народу і Держави. Сл. Б. Митр. Андрей глибоко цю істоту поможе!"

тому розумів
її називав це:
"Християнсь-
кий Патріоти-
змом" і це бо-
льше той може
бути вірним
і добрим хри-
стиянином, по-
заяразом ло-
бить Бога і
свою Церкву
і свій народ"
Нашим частям
є: що маємо
священиків
які рятують
наше націона-
льне обличча.
Делегація ми-
рян відвіду-
вала нашу па-
рохію в каде-
нці 3-х па-
рохів, їх. Ре-
демптористів
домагаючись
впровадження
Помісності в
діле. Церков-
на Рада/чле-
нів 50 і 2-х
трастицтв /
на Заг. Збор
одноголосно
рішила домаг-
атися споми-
нання Патрі-
ярха у Бого-
службах/
чи постанова
 стала ділом?
чи личить ли
шти цю спра-
ву? Відступи-
ти від своєї
вимоги гане-
бне діло лю-
дям чесним!
Послідовність
до кінця!
З парохії де
поминають Па-
тріярха клич-
уть, і слушно:
"чому піддер-
жуєте таких
священиків?
Хай йдуть со-
бі! лише пуста
таца поможе!"

Леонід Плющ про Патріярхат УКЦ

Після доповіді виголошеної в Лондоні 8 травня 1977 з рамени Укр.Демокр.Руху Л.Плющ, зовсім не питаний, порушив в дискусії справу Патріярхату УКЦеркви.

Він сказав, що змагання за Патріярхат це змагання за права українського народу і дивно, що не всі українці піддержують свого провідного ієрарха М.Сліпого. А для звернення уваги світу на переслідування в Україні, в тому і релігійні, українці повинні використати Конференцію Гельзінкських домовлень у Београді ц.р.

Раніше таку думку про потребу Патріярхату Л.Плющ виповів в інтерв'ю із др.М.Чавроцьким в Римі, що було подане радіопередачею "За Патріярхат" 18 червня 1977.

ЗАЯВА ІЗ ПАТРІЯРШОЇ КАНЦЕЛІЯРІЇ

1. Український патріярхат — це історичне питання нашої Церкви. Патріярші права мала наша Церква в хвилині Плути із Апостольським Престолом і старалась про формальне завершення тієї типової в Східних Церквах самоуправи у злуці із Петровою Скалою — Римом. Покійний архиєпископ Іван Бучко писав у 1971 р.: „При відновленні єдності з Апостольським Престором для кожної помісної Церкви був створений католицький патріярхат: для коптів — олександрійський, антиохійських патріярхатів є аж три, а саме: для сирійців, маронітів і мелхітів, для халдейців у Вавилоні, а для вірмен у Кілікії. Так отже всі східні християни, хоч числом нераз менші від українців, мають своїх католицьких Патріярхів. Наші змагання є отже слушні. Переходою є на жаль під сучасну пору московський патріярхат. Не бажає собі також і СССР і вважає створення українського патріярхату вмішуванням в його внутрішні справи.

2. Вислів „український патріярхат постав з волі народу“ не відповідає правді, бо Верховний Архиєпископ згідно із постановами Ватиканського Собору має права рів-

ні патріяршим. Такі права має Блаженніший Йосиф і про те в 1964 р. обширно і обґрунтовано писав урядовий Бюллетень Конгрегації для Східних Церков і це передруковував офіціоз Ватикану „Оссерватор Романо“ (6.2.1964). Наш народ ці права відкрив із забуття і хоче бачити їх дійсними, щоб рятувати себе від загибелі. Нарід патріярших прав не створив сьогодні. Вони були і бракувало лише титул патріярха, як писав про те вже митр. Рутський. Ми його вживаємо слушно, вичікуючи формального підтвердження Апостольського Престолу, що ці права гарантували у Берестейській Унії 1595 р.

3. Усі змагання, пропоніді, заклики, послання Блаженнішого абсолютно не мають нічого спільного із згаданими фантастів, що він хоче створити якусь самостійну національну Церкву. Треба врешті злагодити, що значить у праві „Помісна Церква“ і її правна структура у злуці із Вселенською Церквою. Ми є і останюсь Українською Католицькою Помісною Церквою у злуці із Вселенським Архієреєм Папою Римським.

4. Найбільш кривдячим без найменшої основи є міркування, що змагання за па-

тріярхат ведуть до схизми. Це с образа і кривда для Блаженнішого та для патріярхальних змагань попередніх століть. Всі заявляються за патріярхатом. Це не бажання схизми. Патріярхат — то наша життєва потреба. Зокрема закидувати Блаженнішому Йосифові на мір прямування до схизми означало б, що він тим хотів би потоптати прадію цілого свого життя, свої терпнини і своє ісповідництво. Цього ніяка боголюбива людина, що живе страхом Божим, ніколи не зробила і тіні такої думки немає у Блаженнішого. В нашій Українській Католицькій Церкві ніколи не було навіть сумніву про Христову науку про Петрове головство в Церкві.

Ця заява хай буде визнанням перед світом та історією наших намірів і цілей та ситуацій, базованих на нашій непокітній католицькій вірі, підтверджений свідченням наших мучеників за цю віру перед лицем всіх людей, що нам не співчувася, нам помогти не хоче у важкій історичній хвилині і несумісно оскаржує нас у проповідях, яких ми не поповнюємо, ані до них не схиляємося.

Серпень, 1976 р.

За Патріяршу канцелярію
о. д-р Іван Дацько

Примітка. При добиранні матеріалів до цього бюллетеня ми мали на увазі пригадати, дати змогу вивчити історію, теперішню ситуацію УКЦ. Свідомі чайже боронитимуть своє. Наша слабість: не відстоювати свої права вела до національних катастроф!

ПРОМОВА ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Ваша Святосте!

До Вас, як наступника Св. Апостола Петра, Глави єдиної святої і апостольської Церкви, приходимо ми: Пастирі повіреного нам украйнського стада.

Ватиканський Собор заликає зберігати традиції і дорогоцінну спадщину Східньої Церкви, а там, де вони силою різних умов призабулися чи затратилися — ці багаті християнські традиції (богословського, правно-канонічного, устроєвого, обрядового і літургічного характеру) — їх відновити. Українське християнство — є давнє християнство, і незабаром Церква, якої ми є Пастирі, святкуватиме 1000-річний ювілей офіційного охрищення її землі і народу.

При тому слід підкреслити, що початки нашого християнства сягають апостольських часів Св. Ап. Андрія, чого доказом є незвичайне почитання, від самих початків нашого християнства, Римських Архиєреїв — святих мучеників Климента Папи і Мартина Папи. Хочемо особливо підкреслити почитання у нашій Церкві цього Папи Клиmentа, якого мощі віднайдено і зберігано на території нашої Церкви, а наші слов'янські учителі, свв. Кирило і Методій, йшли з тими мощами до Римського Апостольського Престолу. При виборі Київських Митрополитів мощами цього св. Папи благословлено новоизбраного Митрополита — Главу нашої Церкви, чим маніфестовано, навіть після офіційного розколу між Римською і Грецькою Церквами, єдність Київської Ми-

трополії з Римським Апостольським Престолом.

Ми є Пастирі цієї Церкви, яка, як „Митрополія Київська і всієї Русі”, відома в історичних документах і актах Римської Апостольської Столиці аж до найновіших часів, як „Руська Церква”, чим також і назвою самою засвідчувано завжди, що ця Митрополія є Помісною Церквою. Цю Помісність гарантували нам також акти Фльорентійського Собору, що його підписав на п'ятому місці наш Попередник Ісидор — Митрополит Київський і всієї Русі. Римський Архиєрей відзначив того Митрополита гідністю кардинала за його вірність і змагання за привернення єдності у Христовій Церкві. Права нашої Церкви, як Помісної Церкви у Вселенській Церкві, гарантував нам і Берестейський Собор. Ми є пересмінниками спадщини цих великих Пастирів нашої Церкви під проводом своїх Митрополітів, таких як Ісидор, Рутський і т.д.

Та, залишаючи на боці всі документи і давню історію, хочемо підкреслити наступне, що для нас найбільш болюче, а водночас, що є силою нашої цілої Церкви: наша Церква — це Церква Мучеників і Ісповідників. Коли почались у новітній історії переслідування християн, які свою жорстокістю перевищили переслідування перших віків, наша Церква видала тисячі і сотні тисяч Мучеників і Ісповідників за вірність Христові і вірність Петровій столиці. І це було причиною отого моого слова на

Вселенському Соборі Ватиканському II в жовтні 1963 року, щоб цю Митрополію-Ісповідницю піднести до Патріаршої гідності.

Сьогодні ми зійшлися тут в Римі в першу чергу, щоб бути на празнику св. Клиmentа, Мученика і Папи, якого Ви, Ваша Святосте, принесли були до собору Св. Софії у вересні 1969 р. Ви, Ваша Святосте, не тільки принесли нам мощі Вашого святого Попередника, — Ви поблагословили Св. Софію, Ви поблагословили нашу високу школу, наш Університет, який носить ім'я св. Клиmentа. І цього великого символу єдності з Апостольським Престолом, єдності з Вселенською Христовою Церквою і вірності столиці Апостола Петра нам ніхто не може заперечити, ні підкопати, ні знищити. Ця вірність і єдність освячені кров'ю і смертю дітей нашої Церкви.

Ми, Пастирі нашої Церкви, зібралися тут у Римі, щоб віддати шану і поклін Ісповідникові Віри нашої Церкви з нагоди Його 60-літнього священичого служіння в цілій Церкві. Дехто з тих, що перебувають у вільних країнах поселень, наших вірних з приводу немочі чи інших перешкод оправдали себе. А інші, які живуть, працюють і страждають, несучі свій хрест — тільки в молитві єднаються з нами. Маємо на це докази, що в теперішніх часах переслідування християн і наступу модерного безбожництва і комуністичних режимів увесь український народ у всіх його шарах (навіть ті, які ще не зна-

їпти дороги у^н Веленської Христової Церкви) — співчувають з нами, дивляться на нас, і дивляться також на Римську Апостольську Столицю, як на моральну силу і підтримку у страшних часах, які нагадують картини з Апокаліпсиса св. Йоана.

Силою умов знайшлися вірні нашого стада у всіх країнах різних континентів, і наша журба — це журба за душі тих наших вірних. Справа тут дуже часто не в мертвих буквах закону, а справа в людських душах. Ці душі і їхнє спасіння повірені нашему пастирському служінню. Мусимо підкореслити, що в останньому часі, якраз через непрекупування всього того, до чого закликає Ватиканський Собор II, заіснували небезпека захитання віри, заіснували сумніви справедливости і любові, якої сторожем була і зобов'язана бути — Христова Церква. І те, що нас найбільше болить — це те, що там, на території Київсько-Галицької Митрополії, присуджено нашу Церкву на смерть, а тут, в різних країнах, де наші вірні врятувалися від неволі, щоб зберегти свою віру — цю віру підважується, нашу традицію і спадщину присуджується на повільний заник.

Ми, Пастирі, хочемо сповнити свій пастирський обов'язок. Ми не хочемо бути глухими на голоси мільйонів наших вірних у всіх країнах під комуністичними режимами — голосів з тюрем, заслань і таборів смерті по всіх просторах Східної Європи і Азії аж до Полярії. Зрештою і Ва-

шій Святості ці голоси відомі і до Вас прийшли листи священиків з тaborів праці — відокремлення, листи з проханням прислати ім Св. Письмо; а голос вмираючого з виснаження — письменника Валентина Мороза, який боронить у своїх творах нашу Помісну Церкву — відомий сьогодні цілому світові. Ми — Пастири тієї самої Церкви і брати по крові тих Страдників — не можемо мовчати. І ми у цих страшних часах бажаємо рятувати нашу Церкву, рятувати людські душі, обороняючи наше стадо перед вовками, які часто зодягаються в овечі шкіри. Ми хочемо бути добрими Пастирями свого стада, а не наємниками, бо прикладами для нас є наші попередники — Святці і Ісповідники, між якими в новіших часах відомі Слуга Божий Митрополит Андрей і ціла наша Єпархія.

Ваша Святосте, ми Вас прохаємо тільки про одне: дозвольте нам користуватися устроєвими правами загарантованими Вашими попередниками, дозвольте нам правитися згідно з канонами Східної Церкви і згідно з нашими Синодами, дозвольте нам молитись так, як велять нам наше сумління. Ми хочемо одного, і це Вас запевняємо, хочемо бути добрими Пастирями, яких служіння є в тому, що вони за своє стадо готові покласти і душу.

Накінець, Ваша Святосте, я хотів би промовити ще одне слово в іменах наших Братів і Сестер, що вже 30 років по-геройсько му терплять за Христа, Іо-

го Святу Церкву й за вірність Апостольському Престолові під комуністичним режимом на землях України. Вже 30 років вони чекають на слово батьківської потіхи Вашої Святості, на слово заохоти до витривалості у вірі і запевнення зі сторони наслідника св. Петра про духовну піддержку цілої Христової Церкви і Його Намісника, бо Ваша Святість свою любов'ю і печатливістю єднає всіх вірних Христової Церкви.

Нашим гарячим проханням було б, щоби Ваша Святість, як спльний Батько всіх вірних Христової Церкви, зволив проголосити цього року окрім звернення до всіх своїх вірних дітей Українського Народу, що вже тридцять років терплять жорстоке переслдування за Христа і Його Церкву. Во справді, Святіший Отче, хто ж це може зробити, як не Ваша Святість? Наші страждаючі Браття і Сестри ждуть на те батьківське слово і будуть щасливі за цей різдвяний дар. Ми глибоко переконані, що Ваша Святість не відмовить ім ціє духовової помочі, і за це всі українці у вільному світі висловлюють Вашій Святості їх глибоку і синівську вдячність.

НА АВДІЄНЦІЇ УКР ВЛАДИК

13 ГРУДНЯ 1976 Р.

Визначний український патріот і вірний священик нашої Церкви, о. крил. М. Матичак, парох Едінбургу, Великобританія, подав парафіяnam під час Богослужби таке своє становище у справі Патріярхату:

„Не ухиляючися від священичого послуху до нашого Преосвященного Владики в усіх інших справах мого священичого служіння в цій душпастирській окрузі, я, однак у совісті не можу погодитися з його становищем і заороною згадувати в Богослуженнях Блаженнішого Первоієрарха Кир Просифа як нашого Патріярха. Тому таке літургічне поминання ми будемо робити в цьому нашому Божому Храмі св. Андрея в Едінбурзі та в усіх інших наших осередках так, як це зроблено перший раз у базиліці св. Петра в Римі та як воно робиться у нашій римській Святій Софії і в парафіяльній церкві Жировицької Матері Божої”...

Після подання цього становища о. крил. М. Матичак відчитав із промови в Римі Преосв. Кир Івана Прашка таке місце:

„В минулих часах діються дивні речі: там, на Рідних Землях, під московським безбожницьким режимом заборонено молитися за „Святішого Вселенського Архієрея Папу Римського”, але наш Божий люд усе таки за нього молиться, хоча не раз за це треба платити переслідуванням, але вони на це готові. Але, яка гіркість, несправедливість чи іронія, коли знову ж тут, на свободі, наче б нам забороняється молитися за „Блаженнішого Отця нашого Йосифа, Патріярха Києво-Галицького і всієї Русі”. Та ми таки будемо молитися, щоб не зрадити Христа і Його Святої Церкви, щоб також не зрадити нашої Церкви-Стадниці, щоб не зрадити братів і сестер наших „страждущих Христа ради”...

„Шлях перемоги” 14. IX 1875.

Чайже не брешь і не злочин притримуватись відновлення римською бірократією замітих постачок Берестіцької Унії, Священникам, які згідно з тим діють належить велика любов і пошана, хоч де їх святий обовязок. Та в протидії скільки тих вислужників - які говорять про свою совість, що не дає їм спротивитися ватиканським зарядженням, спертим не на законі справедливості, ні на силі заможності - а на законі сили - тих рабів духових шанувати це треба. Чесним людям слід від них відокремитись кордоном морального бойкоту.

Якраз це є аномалією нашої еміграційної спільноти, це однаково відношення до греко-патріархату нашої Церкви/поволенням щоб жіхто не счувся/ і тих що її захищают.

У вільному світі ці перші діють беззасвідчено позиціонуючись на совість, за яку в пілсовецькій дійсності вязниці, примусові табори праці й психічні переповнені. Вони не мають дітей голодаючих і обледих. рідні без прелів. Вони сидять не напотіях сіті. і голодаючих бра

St. Robert Bellarmine

“... just as it is licit to resist a Pontiff who practices aggression against the body, so also, it is licit to resist him who commits an aggression against souls, or disturbs the civil order, or, above all, he who tried to destroy the Church. I say that it is licit to resist him by not doing what he orders and by impeding the execution of his will.” (De Rom. Pont., lib. II, c. 29).

Від цієї нотатки в "Ж.Л." минуло вже більше як один і четверть року часу.

Публічне урочисте введення титулу Патріярха, патріаршої структури УКПЦ в актом Соборної Патріяршої Св.Літургії над гробом св.Петра і принципової промови-декларації еп.Івана Прашка, в приявності найвищих достойників нашої і Вселенської Церкви, поставило наше духовенство перед доконаним фактом.

З загальне піднесення українців діяспори разочаром дисонансомзвійшли: негативна поставка кількох владик ще й із негідними виявами. Деякі прибрали вичікуюче становище, без виступів проти патріярхату.

Тих-владик відступників - в одній пресовій нотатці порівняно до обдурених польською поліцією українських селян, які зловили, й до крові звали членів підпільної української військової організації та передали їх ворожій поліції.

Частину тих вірних, які прилучились до акції Сапеляка, Горняка, Марусина, Германюка - порівняно до т.зв. татарських людей. Ці нещасні сини української землі підчилились опіці кримського хана і жили спокійно під його протекторатом. Їх не хвилювало як монголи гнали попри їх хутори бееконечні загони українських хлопців, дівчат, дітей у ясир. Вони не чули стогонів руйнованої татарами України.

так і тепер знайшлися інші, юм так дуже подібні, які не бачать дійсності: що наша Церква пропадає. Сліпо підчинилися ватиканським політикам, що іскраво какучи, предавали нашу Церкву большевикам.

Подаємо цю давню нотатку, бо - у частині з промови-декларації еп.Прашка - ясно, зрозуміло, згадано переслідування нашої віри на Україні, римські застереження-заборони відносно Патріярхату, врешті ясно відмічено зобов'язуючу поставу коменного віруючого християнина, українця-католика супроти Церкви своєї та свого народу.

З нотатки видно і різну поставу владик до чітко оформленіх старань нашого Ісповідника віри. І реакцію чесного укр.священика на заборону єпископа, якому ватиканська бірократія близча як Помісність рідної Церкви.

Чайже не брешь і не злочин притримуватись відновлення римською бірократією замітих постачок Берестіцької Унії, Священникам, які згідно з тим діють належить велика любов і пошана, хоч де їх святий обовязок. Та в протидії скільки тих вислужників - які говорять про свою совість, що не дає їм спротивитися ватиканським зарядженням, спертим не на законі справедливості, ні на силі заможності - а на законі сили - тих рабів духових шанувати це треба. Чесним людям слід від них відокремитись кордоном морального бойкоту.

Якраз це є аномалією нашої еміграційної спільноти, це однаково відношення до греко-патріархату нашої Церкви/поволенням щоб жіхто не счувся/ і тих що її захищают.

У вільному світі ці перші діють беззасвідчено позиціонуючись на совість, за яку в пілсовецькій дійсності вязниці, примусові табори праці й психічні переповнені. Вони не мають дітей голодаючих і обледих. рідні без прелів. Вони сидять не напотіях сіті. і голодаючих бра

тів з України не знають.

І дехто з них — а є такі і в Ілоаркій парохії — що сміють виправдуватись, що за їхнє освіту й прожиток в час студій пластила Сх. Конгрегація. тож не совісно тепер невдачно відплачуватись. За тії роки студій, за миску сочевиці — тяжка заплата.

І таких, без совісти совісних, наші люди при різних нагодах приватних й публічних, запрошують, гостять, на почесні місця саджують. Чи таке робити личить?

Їм відчиняють калитки, серця, та двері нові "татарські люди". І ще й ті непросвітні, наче нещасні селяни з під Городка коло Львова, що віддали Біласа й Данилишина ворожій поліції.

Хоч в пору розповсюдження різномовної преси, радія, телебачення як можуть ще бути несвідомі, темні люди на взір селян із Городка біля Львова.

Зрештою вони не діяли за нагороду. Вони не продали братів своїх, та всежтаки трагічну цю помилку ніхто з нас не зможе ніколи забути.

Злу не противитись є гріх, це знає кожна, але совісна, людина. Піддержувати зло цех нарівні із злочином.

А людям чесним врешті треба знати кого шанувати, бо в тому є принципи етики, та й моралі.

Ось ще резолюції священиків Тва св. Андрея. Дай Боже, щоб заповнили усі парохії. З браку місця не даємо їх в цілості. "Нива", журнал укр.-духовенства мігби читача сільської поінформувати. /ч. 2. 1976/

Під духовним і канонічним проводом Патріарха Йосифа ці отці духовні хотять сповнити своє завдання перед Богом та історією. В резолюціях наполятновутється події які мали місце в лоні УЦПЦ у В.Британії.

Суспенду рукоуположених в жонатому станові священиків подається тут як дію нека ноночінну, несправедливу, згіршаючу і шкідливу — подаючи узасаднення. Їх варто прочитати, для більшої читкості підчеркуємо.

В ч. вересень жовтень 1976 "Нива" подає звітну доповідь Голови Т-ва Андрея, о. крд. І.Шевцева. В твердих та нечувано щиріх, гідних уваги словах, є "плач, ще апель сина до наших духовних батьків-епископів, які ранят серце нашої спільноти Матері Української Церкви і виставили її на позорище і сміх серед чужих людей через свою незгоду, брак єдності і послуху супроти свого авторитету, свого Патріарха".

Є теж бажання-пропозиції на будуче відносно пляну праці Т-ва, як теж загального значення прослти відносно кращих можливостей у здійснюванні помісності УКЦеркви.

РЕЗОЛЮЦІЇ СВЯЩЕНИКІВ

ТОВАРИСТВА СВ. АНДРЕЯ,

Схвалені на Соборчину
Священиків Т-ва Андрея Американської
і Канадійської Областей, що відбувся
в Ютиці, Н. Й. 25 і 26 травня 1976 р.

1) Члени Т-ва Священиків Св. Андрея обсягають сильно у своїх молитвах і в душпастирській праці з українською мовчанією Церквою в катокомах України і на засланнях. З їх мірянами і душпастирями, ми, що знайшлися в діаспорі, творимо одно тіло під покровом і канонічним проводом Кисмо-Галіцького і всієї Русі Патріарха — Блаженнішого Отця Йо, сифа. Цю лукову спільноту споруджені в однім містичним тілом Української Помісної Церкви, враз із її обрядовою, канонічною структурою, історичними традиціями, культурою і благочестям, мусить глибоко відчутти і скріпити в собі, особливо у наших важких обставинах, весь український Божий поз.

— Владики, священики і мірянин, якщо бажають, щоб іхні праця й стужнія були успішними, добрими, доцільними і в згоді з їх відповідальними покликаннями перед Богом та історією

2) В обличчі тяжких проблем і уларів, що їх переживає тепер ця наша Церква, ми свідомі, що началом свіжої успішної праці під потпровом нашої долі є органічне обєднання і скоригування всіх наших членів під одним спастичним проводом, яким Боже Промислення дало нам в особі Отця і Голови нашої Церкви, Блаженнішого Патріарха Йосифа, якому ми священики повною зацікленістю нашу ширу синівську любов, віячність, пішану і відданість.

4) З болем серця принали ми вістки про жалюгідні поїздії в Українському Екзархаті в Англії. Уважасмо, що при збереженні здорових принципів християнської душпастирської второпрестолності і "благородіння" — та з рівночасним узглядінням живучих інтересів і добра УКЦеркви — до такого судного стапу було б не дійшло. Замінення церков, відмовлювання св. Тайн і душпастирських послуг та бунтарська нехтування високим авторитетом Голови, Батьків і Ісповідника УКЦ. уважаємо за великий проступок проти нашого покликання, духовного стану і нашої відповідальної місії. Тому з окремим прошенням звертаємося до наших співбратів священиків, які в минулому з терпівством, відвагою і честю вміли боронити права свого народу і Церкви, щоб вони залишились вірними, стійкими і послідовними таємок і в теперішніх хилевих досвідах.

5) Як великий поновний удар для нашої Церкви і її помісності відчущли ми в останній драстичній інтервенції Східної Конгрегації, яка зарядила сусpenзу чотирьох нововиславичих священиків (у Торонто і в Венесуелі) через те, що вони були рукоуположені в жонатому стані. Це потягнення римської курії ми мусимо уважати за неканонічне, несправедливе, зприсячуюче і шкідливе ізза спідіючих рацій:

а) воно — противін постановам Берестейської і Ужгородської УПЦ, які були торжественно гарантовані Апостольською Столицею;

б) ізгнані з єпископською пасію Павла VI. "Sacredotalis coetibus" а 26 червня 1967 р., в якій загальне право Східних Церков до жонатого кліру надійшло нове підтвердження. В пагр. 38 єпископії читаємо: "Якщо єксподавство Східної Церкви є іншим у справах дисципліни клерикального безаженства, якіс остаточно було устійніше на Труманському Соборі 692 р. і яке під час було визнане згрупою Ватиканських Соборів, то ця ріжниця лежить, в іншому історичному підложжі після найбільш благоларної частини Церкви, — ситуація, що не повстала під провідним і надирородним піливом Святого Духа. Ми самі користаємося з цієї нагоди, щоб вистовити нашу любов і почесність до всього тухохенства Східних Церков і визнати в цій ситуації приклад вірності і повноти, що робить його тією найбільш пошаною

"We anathematize... Honorius (the Pope), who did not enlighten-

en this apostolic See with the doctrine of the Apostolic Tradition, but permitted by a sacrilegious betrayal that the immaculate Faith be stained." (Denz. - Sch. 563). Pope St. Leo II

Ліквідатори УКЦеркви

Мабуть загально відомо, що цілий єпископат нашої Церкви сквалив дати внесок про встановлення Патріярхату УКЦеркви і 11-го жовтня 1963 р. цей внесок тодішній митр. І. Сліпий поставив перед форумом Всел. Ват. Собору II.

"Отці Собору приняли це довготривалими оплесками, а богато з поміж латинських отців після закінчення згаданої сесії, ставали перед ним на коліна і просили в нього, Ісповідника Христового, благословення для себе. Це не мало преценсу в історії Всел. Соборів" / "Нива" ч. 2. 1975 р. ст. 25/

Так почалися старання за східно-синодальне завершення структури УКЦеркви Однаке цей ентузіазм перелякав Москву, яка розпорядила своїм обсерваторам на Соборі, протестувати. Про це маємо розповідь о. І. Нагаєвського, яку передаємо:

"На перерві до кард. Оттавіяні підійшли обсерватори з Москви і заявили, що вони залишають Собор, бо вони тут приїхали під умовою, що не буде жадних ухвал проти Советського Союзу, а Український Патріярхат таким являється. Кард. Оттавіяні просив їх залишитись, а він цю справу залагодить."

"Кард. Оттавіяні звернувся до арх. Івана Бучка, написати листа, що він не згідний з внеском митр. Йосифа. На це арх. Бучко відповів, що він згоджується в тим внеском на сто відсотків і тому не може дати бажаного листа. Тоді кард. Оттавіяні звернувся до василіян ос. Миськова і Атанасія Великого, і вони погодилися цю справу полагодити."

"І так трьох василіянських владик: Сенишин, Горняк і Мартинець підписали бажаного листа і тим унеможливили обговорення внесення про український патріярхат отцями Собору."

З цього бачимо, що труднощі у встановленні одного проводу в нашій Церкві почали виростати не тільки на чужому але й на нашому ґрунті. Подаємо це тому що треба знати всі обставини, щоб важку проблему розвязувати.

Скликування Синодів, встановлення Постійного Синоду, сквалення Уставу-Конституції УКЦ - все це діялося з рахів рідного, церковного, національного інтересу, з рамени Верховного Архієпископа з рівнопатріяршими правами - перестрашило Москву, а з нею й Ватикан.

Москва вже офіційно зліквідувала УКЦеркву на т.зв. Львівськім Соборі 1945 р на Зах. Україні. Залишилася УКЦ в розсіянні, яка нетільки пригадувала світові весь час про цей кривавий злочин ліквідації, але залишила можливість її відродження. А ще й від появи Блаженнішого Йосифа ця Церква почала обєднувати розсіяних укр. людей в одну суцільну структуру, яка могла би перетривати усяке лихоліття!

Тому тепер безкровним способом, спрямованим на докорінне наше знищення, Москва почала діяти з новою силою: з допомогою Ватикуна. При чому тут Ватикан?

Ватиканові, з огляду на екуменічне обєднання Східних і західних Церков, потрібно усунути перешкоду до цього обєднання. Це завадою є Східна Католицька Українська Церква.

Сх. Православні Церкви уважали її все за "Відступницю від св. Православія". Латиняни знова - з рахів її окремішності у обряді й духовості, за її релігійно-національні традиції, своєрідне благочестя - не називали принадлежних до неї Церкви: католиками, а передусім уніятами, приверненими братами, рутенами.

То є Уніятську Церкву, перш за все "Відступницю від св. Православія" засуджено на ліквідацію, в очевиднім інтересі Москви.

Про це писала світова преса, подаємо лише уривки в тім малім зшитку. Чільні ліквідатори УКЦеркви вже менш-більш світові знані. Через - з малими віймками - мовчанку укр. преси, наші люди найменше поінформовані.

Наскільки нам відомо, наші щоденники не спішили із звідомленнями свого часу, про Синоди УКЦеркви, про прийняті ухвали, про зміст Уставу-Конституції базованої на древніх правах УКЦеркви. Пересічний мирянин не знає що, чому, коли, він має боронити, обстati в рідній Церкві. Загал укр. спільноти поза деякою її частиною, не був і не є ще зорентований в справжній ситуації своєї Церкви!

Про ватиканські заборони пильно інформували всякі василіянські, епархіальні, церковні видання. А вже останню промову папи на авдієнції уділеній нашому єпископатові з Блаженнішим Йосифом на чолі, відмову визнання патріярхату із-за "обставин що стоять в тому на перешкоді, незалежних від Апост. Столиці", відрукувала мабуть усia українська кат. преса. Це теж за себе говорить.

Ледві, чи поза виданнями патріяршого руху, чи хто пробував подати заголові інтерпретацію тих "обставин". Філадельфійський "Шлях"/епархіальний/ додав: "Рома льокута, кавза фініта"- Рим сказав, справа скінчена"

В такій ситуації, по довгих і важких змаганнях, по труді і невтомній праці

не встоятися на досягнених позиціях, правильних і справедливих, нам до самозбереження конечних - податися не сміємо.

Невже усі владики підуть за почуттям меншевартости і духового невільництва, невже усі вони "Дядьки отечества чужого"? Хиба це можливе?

Деякі напевно вже відкинули те, що самі схвалили, приняли й підписали. Підстави до схвалювання й підписів були, та знайшлися і перемогли глибоко закорінені: вислужництво, жага особистих користей й вигод.

Оце вони, ці другі, та безпосередні відпоручники ліквідаторів Української Католицької Церкви. За ними не зможе піти усе духовенство і весь народ.

"Під якими ризами та сутанами не скривалисьби, вони не в стані будуть, на сторінках історії стерти зі себе ЮДИНОЇ ПЕЧАТИ! Їхнього сліду у памяті грядущих поколінь - ніхто завидувати не буде"/маєстро Йосиф Гірняк/

Що буде як не стане БЛАЖЕННИШОГО ОТЦЯ ЙОСИФА

Коли йде мова про патріярхат, наші люди часто запитують: а що буде, коли не стане в живих Благеннишого Отця Йосифа, хто перебере цей відвічальний пост?

В тому питанні в першу чергу є журба, але криється тут і ворожий підступ: може найкраще уже зложити руки та не діяти. Нехай усе з таким трудом здобуте скоро розпадеться й пропаде. Помісності УКЦеркви не здійснюють, справу Патріяршого Фонду знівечити.

Ворожі, грубо платні хитроші діють усякими способами на наше повне знищення. Це питання йде з уст-до уст та засіває хваст зневіри на почву слабодухів є й журба. Слушна журба і заперечити цього не можна.

Та це питання лежить поки що у майбутньому. Близько чи далеко, - ніхто цього не знає.

У першу чергу все лежить в Божих руках та в руках тих, що діють для добра нашої Церкви, без непотрібного розголосу, бо й тут можуть знайтися скоро, зараз всякі "перешкоди".

Зрештою бували в минулому різні важкі часи. Як зовсім безвиглядними видавалися справи нашої УКЦеркви з приходом большевицької влади на Зах. Україну!

Поважний вік і незвичайно слабке здоров'я Слуги Божого Андрея і безбожницька ворожа влада - усе те залякувало не одного і заганяло в безповоротну безнадійність. Тоді, в тих страшних обставинах, хто з нас міг передбачити такого наслідника, Мужа Божого Пророкіння, чудесним - це вже хиба кожний бачить - способом, Господньою рукою для нас вратованого, нам прямо дарованого, Обновителя, Рятівника смертельно загроженої Церкви і народу.

I тепер, що недавно в час безнадійного, нам особливо страшного детанту, чи можна було сподіватись якоїсь зміни у напрямках політичних ЗСА, чи хто надіявся на домагання за права людини у цілому світі?

Дехто здвигне раменами, особливо ті, що все опрокидують завжди. Що змінило це по суті - запитають. Мало. А всежтаки скріпило на дусі наших братів на Україні у їхніх дерзаннях важких. Чи справді не треба було Ім надії? Тому й не слухаймо ворожих підшептів, перемагаймо наші непевності і перешкоди.

Звідки ж взялися у нас лицарі абсурду, Чупринки-Шухевичі, Морози, Караванські і другі і інші, з імен нам знані і незнані?

Чи в них тоді або тепер, була, чи є, якась певність, або лише можливість перемоги? Їх спротив й боротьба залишились в першу чергу лицарством не розрахованим на перемогу. Їхня борба повстала в атмосфері нечуваного, страшного, прямо нелюдського насильства й гнету! Ні, не може бути порівнання їхніх можливоостей із нашими. Бо в нас є повна свобода і думки й слова й дії.

Питання: що буде завтра, коли сьогодні ще не вибороли ми усього - рівнозначне перш за все з боязкістю підліх боягузів, питання східності і лицемірства.

Ми радше запитуймо взаімно себе: що ми зробили досі для утривалення помісності УКЦеркви, для збільшення Постійного Патріаршого Фонду, для здійснення та закріплення світлих задумів Патріарха Йосифа. Він жде на нашу поміч саме тепер, а не на посмертну прославу.

Kronika ukraińska

PLUS CATHOLIQUE QUE LE PAPE

Egzarchat apostolski dla katolików ukraińskich w Wielkiej Brytanii

Londyn, 14 grudnia 1976.

Do Szanownej Redakcji Kultury

W piśmie *Kultura*, nrze 9/348, wrzesień 1976, Dominik Morawski w „Korrespondencji z Rzymu” na str. 80 pisze:

„Do konfuzji w prasie przyczynił się w Anglii fakt, iż wierni, bez zgody watykańskiego lojalisty bp. Horniaka, zorganizowali zbiórkę na Fundusz Patriarchalny, bojkotując oficjalną kolektę w kościołach. Prasa angielska, nie orientując się lub fałszywie informowana, przypisała tę zbiórkę motywom personalnym, stając po stronie przeciwników kardynała Slipyja. W związku z tym należy zwrócić uwagę, że przy biskupie Horniaku kręczą się pewni współpracownicy nie tylko oddani duszą i ciałem Watykanowi, ale również inspirowani przez KGB...”.

Twierdzenie autora, że „przy bp. Horniaku krężą się współpracownicy... przez KGB” jest fałszywe, krzywdzące i tendencyjne. Ani kancelaria bp. Horniaka, ani on sam nie znają takich ludzi i dementują kategorycznie insynuację Autora. Biorąc pod uwagę fakt, iż kalumnia pana Morawskiego znalazła już echo w części prasy ukraińskiej, kancelaria Biskupa uważa, że redakcja *Kultury* powinna udzielić nam satysfakcji zgodnie z zasadami etyki dziennikarskiej. Jeśli ma on dowody na poparcie tego co twierdzi, dlaczego nie ujawni nazwisk? W przeciwnym wypadku krzywda wyrządzona powinna być naprawiona. Przy sposobności chciałbym zwrócić uwagę Państwu na poprzedni artykuł pana Morawskiego pt. „Ukraina: Patriarchat jest faktycznie uznawany” (marzec 1976, Nr 3/342). Także i ten artykuł nie wytrzymuje krytyki, wydaje się zaimprowizowany, jakby napisany na zamówienie. Jest on pełen niedokładności i obraźliwych zarzutów pod adresem bp. Horniaka i ojców bazylianów. Czy na to zasłużyły? Może na skutek tego, że znajdują się lojalnymi członkami Kościoła Katolickiego i bronią autorytetu Papieża oraz ważności ustaw kościelnych i orientacji Soboru Powszechnego Vaticano II?

Nie chcąc wchodzić w szczegóły, chciałbym zwrócić uwagę na następujące punkty:

1. Katolicki Patriarchat Ukrainski nie istnieje *de facto* i *de iure* ponieważ nie został ustanowiony przez Stolicę Apostolską, która reprezentuje jedyny autorytet religijny w tej materii. W konsekwencji więc, jeśli nie istnieje dotąd Patriarchat jako najwyższy organ kościelny, nie istnieje również prawowity Patriarcha. Nazwy używane w prasie i przemówieniach (jak Ojciec Ludu, Wyzwoliciel, Mojżesz i Patriarcha) nie mają prawnego, hierarchicznego znaczenia, lecz są po prostu pochwałami.

2. Mons. Kir Augustyn Horniak CBB — nie jest narodowości rosyjskiej, ani jugosłowiańskiej. Posiada paszport amerykański (tak jak kardynał Król!), ale uważa się za Ukraińca chociaż urodził się w Jugosławii. A jeślimons. Augustyn ma być uważany za Jugosłowianina, to do jakiego narodu należą dzieci polskie urodzone poza Polską?

3. Bazylianie nie latynizują naszego narodu ani naszego Kościoła (pr. w Brazylii uratowali naszą emigrację od asymilacji). Bazylianie bronią prawodawstwa Kościoła Powszechnego. Papież jest dla nich zwierzchnikiem całego Kościoła Katolickiego, a kardynał Józef Slipyj jest pierwszym dostojnikiem katolickiego Kościoła Ukrainskiego i najbardziej zasłużonym jego przedstawicielem, ecz nie jest jeszcze Patriarchą. *Est modus in rebus.*

4. Nasz pasterz Augustyn, nasz kler i wierni w Wielkiej Brytanii poparli w zasadzie postulat ustanowienia patriarchatu. A dlaczego by nie? Pragniemy patriarchatu prawowitego, nie powołanego „przez wolę narodu”. Władza i prawo w Kościele Powszechnym przychodzą z góry, a nie z dołu. Gdyby przychodzły z dołu, to wtedy eutanazja, rozwody, przerywanie ciąży i kobiety w stanie duchowym byłyby już uznane w Kościele Katolickim. Wówczas także i „Kościół Narodowy” stałby się najpotężniejszym Kościołem i mógłby również stać się Kościołem państwowym w obecnej, socjalistycznej Polsce. Czy tego chce pan Morawski? Nie życzymy tego ani nam, ani wam!

Коментар

Нотатка в "Культурі" з марта 1977 мало кому відома. Про події в екзархаті Великої Британії найбільш розповсюджений щоденник "Свобода" не згадував ані одним словом. З малими виїмками ці події наша преса замовчувала. Видання патріярхального руху не до всіх доходять.

Ця нотатка відмічує поставу усього польського духовенства і народу у своїй Церкві.

Польський клер з народом вірний Ватиканові, та не за всяку ціну! лояльність має свої граници. Пересадна лоялістична ревність до Ватикану в Польщі не мала ніколи ніяких успіхів. Політичні калькуляції Ап. Столиці викликували завзяту борбу.

Говориться тут і про поставання патріярхатів, теж і про те, що й догми віри в міру потреби повставали із поступятів вірних.

Москві, російській патріярхії залежить на розбитті укр. церковної спільноти. Це їм вже вдалося публікаціями, якими большевицька розвідка засипує укр. еміграційну спільноту.

Тут підчеркується потреба справжнього екуменізму з правосл. Церквою, однак не діяльгом кард. Вілєбронда з Піменом та Нікодимом.

Є й згадка про шкідливу роботу ос. Василіян, які виконують роль "східних супутників".

Бп. Горняка і канц. Вівчарука доводиться зарахувати до тих, що й "Мирянин" наводить словами поета О. Бабія: "дух слуги, не пана, слуги, що хде лиш на чужий на-каз. Тому наш край - криава, лютя рана. Тому наш край - руїна раз у раз."

Лист канцлера, о Вівчарука, викликав знамениту репліку польського журналіста який вживав суттєвих й річевих аргументів.

Та скільки в нас таких отців Вівчаруків! оце горезвісна проблема.

ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО"

Через брак місця дасмо лиш уривки статті "Шлях терниною покритий"/ч. 10-1975р./

"На протязі останніх місяців нетільки катол.преса, але й міжнародня, подала чимало повідомлень і коментарів, які свідчать про великомітрагічний, тернистий шлях змагань укр.католиків: здобути своїй Церкві хочби автономний статус"

"Заходи укр.католиків, що тривають уже понад 10 літ, зустрілися з рішучим спротивом ватиканських чинників і самого папи. Спротиву в великий мірі підсилили найвищі офіційні чинники СССР, які, нажаль користають сьогодні на ватиканському терені з жалюгідного послуху!"

"На місці буде підкresлити, що зростаюча все на терені Ватикану активність офіційної Москви, в значній мірі пов’язана тісно з заходами на тому терені укр.католиків, спрямованими: здобуття від Ватикану своєї Церкви статусу хочби номінальної патріярхії"

"Річ очевидна, Москва уважно слідкує за укр.акцією і робить все що від неї залежне, щоб не допустити до надання УКЦеркві статусу нетільки патріярхії, але будь якого статусу, що мавби такі прикметники в номенклатурі як "українська" або "київсько галицька."

"Не зрозуміло, коли взяти увагу на далекодіучі пляни денационалізації і русифікації України. Коли іде про Ватикан, він тепер всеціло додогдає Москві, а укр.католиків годує канонами стародавніми, яких тримається як спій стіни, очевидно, там, де йому вигідно."

"Трагедія УКЦ в діаспорі в тому, що знайшлася між молотом московським і ватиканським ковалом. Відомо: розжарене залізо приймає форми які надає молот. Тут московський молот вистукує лагідні й присміні Ватиканові форми, а укр.католикам залишає розжарені осколки-відбізки, що випадають у живо-

Nasz Kościół w Wielkiej Brytanii jako instytucja religijna nie chceć wojny z polskim czasopismem, ale pismo nieprzecornie dostarcza samo powodu do sporu. Dlatego Kultura powinna uważnie badać i cenzurować artykuły na tematy ukraińskie pana Morawskiego, które w ostatnim czasie wykazują małą obiektywność i dużą tendencjonalność. A może Autor ukrywa jakiś inny motyw? Bóg raczy wiedzieć.

Z należnym szacunkiem,

Za kancelarię biskupią

dr Stepan WIWCZARUK, kanceler

"Uderz w stół, nożycie się odezwą" — brzmi stare polskie przysłowie. Informując czytelników o prawdziwym tle zajścia w Anglii w związku ze stanowiskiem (odosobnionym), jakie zajął tamtejszy biskup, egzarcha apostolski dla katolików ukraińskich, sprowokowanem nicelicząco „adwersorza” w wewnętrznym sporze ukraińskiej diasporы. Obojętność uznania, jakie redakcja Kultury otrzymała za poparcie udzielone Ukraińcom, od świeckich towarzystw „Za patriarchat”, zrzeszających znakomitą większość ukraińskich katolików w USA, Kanadzie i Europie — oto pierwszy przejaw polemiki. Cała historia powstała z odnotowanego przez nas faktu, że niektóre organy prasy angielskiej, mylnie informowane przez biskupią kancelarię ukraińską w Londynie, zarzuciły kardynałowi Slipyjowi dżenie do schizmy poprzecznacisk na Stolicę Apostolską o legalizację ukraińskiego patriarchatu. Ta sama prasa nie uważa jednak za stosowne zamieścić sprostowania kancelarii kard. Slipyj, jak np. z 29 sierpnia ub. roku, w których czytamy m.in.: „wszczelkie wysiłki, petycje i listy pasterskie Jego Eminencji nie mają nic wspólnego ze spekulacyjnymi przypisującymi mu chęć powołania do życia niezależnego, narodowego Kościoła. Insynuacja, że jego ostatni list pasterski o ‘Jedność ukraińskich chrześcijan’ ma charakter nacjonalistyczny, stanowi nie tylko fałsz i złośliwość, lecz jest zwykłą kalumnią. List ten podkreśla zdecydowanie „naszą wierność dla Ojca Świętego, jako najwyższego Kapłana Kościoła Powszechnego. Dla zrozumienia naszej problematyki konieczne jest prawidłowe uchwycenie znaczenia Kościoła Partykularnego (Wschodniego) i jego odrębnej struktury w ramach Kościoła Powszechnego. Byliśmy i pozostańmy Kościółkiem katolickim i ukraińskim w unii z Kościołem Powszechnym i Papieżem w Rzymie”.

Argumenty przytoczone w liście biskupiej kancelarii londyńskiej pomijają historyczny aspekt wysiłków o legalizację ustroju patriarchalnego w Kościele Ukrainskim. Zmarły niedawno arcybiskup Iwan Buczko pisał w roku 1971: „Katolickie patriarchaty były utworzone dla każdego Kościoła Partykularnego pozostającego w unii ze Stolicą Apostolską; patriarchat Aleksandryjski dla Koptów, patriarchaty: dla Syryjskich, Moranitów i Melchitów, Chaldejskich i Armenickich. Każdy z tych Kościołów Wschodnich jest znacznie mniejszy niż Kościół Ukrainski. Nasze wysiłki zmierzają do formalnego uznania samorządu w obrębie patriarchatu”. Po Soborze Vaticano II ukraińscy katolicy oczekują, zgodnie z dekretem o Kościach wschodnich formalnego potwierdzenia ze strony Stolicy Apostolskiej, a nie „stworzenia patriarchatu”. Metropolici Kijowa i całej Rusi cieszyli się ongiś takimi samymi prawami z jakich korzystają dziś Kościoły wschodnie w których istnieje patriarchat (z wyjątkiem oficjalnego tytułu). Wystarczy przeczytać *Osservatore Romano* z 6 lutego 1964, gdzie ta sprawa jest prawidłowo naświetlona. Dekret na jaki powołuje się kard. Slipyj, biskupi ukraińscy w USA, Kanadzie i Australii, przyznaje w teorii prawie takie same prawa kardynałowi Slipyjowi jako arcybiskupowi Większemu (*arcivescovo Maggiore*) jakie posiadają patriarchowie wschodni. Wierni i hierarchie domagają się potwierdzenia tych praw w praktyce. Jeśli wierni modlą się za swego Patriarchę (czego *nota-bene* Kongregacja dla Kościołów Wschodnich nie kontestuje) i uważa go de facto za Patriarchę nie ma w tym naruszenia wierności dla Stolicy Apostolskiej. Egzarcha apostolski w Londynie jest zatem plus catholique que le Pape.

Komu zależy na tym aby doprowadzić do wbicia klinu między Watykan a ukraińską wspólnotę, kto dąży do rozbicia? Niewątpliwie rozbicie leży w interesie Moskwy i rosyjskiego patriarchatu. Jeśli bp Horniak i jego kancelaria „nie znają” ludzi inspirowanych przez KGB, nie znaczy to że ludzi takich w ogóle nie ma w otoczeniu biskupa. Z publikacji jakimi KGB zasypuje ukraińską emigrację na obczyźnie wynika że wywiad sowietski jest doskonale zorientowany w panujących rozedziwiekach i przed wszystkim w linii jaką reprezentuje egzarcha londyński. Powinno to chyba stanowić przestroge (której chcieliśmy dać wyraz).

Dwa zarzuty mniejszego kalibru: narodowość bp. Horniaka i „latinizujący” bazylianów. Nie twierdzimy że bp Horniak jest narodowości rosyjskiej lub jugosłowiańskiej, lecz że jest „Rusinem z Jugosławii”, mianowanym

bez konsultacji z kard. Slipyjoni. Latynizująca tendencja reprezentowana przez bazylianów ukraińskich: opieraną się na opinii znawców, zarówno pochodzenia ukraińskiego, jak i polskiego (np. dominikanina O. F. Bednarskiego, prof. rzymskiego „Angelioum”). Dzieje Unii Brzeskiej do naszych czasów zawierają *nota-bene* liczne przykłady tej tendencji, jak również nominacji na biskupów osób nie ukraińskiego pochodzenia (Bazylianów porównuje się nierzadko do „jezuitów” rytu wschodniego).

Co to znaczy że patriarchat nie może być ustanowiony „z woli narodu”, tylko „z góry”, a nie „z dołu”? W dziejach Kościoła Powazecznego liczne są przykłady presji idącej właśnie z dołu, a kończącej się formalnym uznaniem zarówno odnośnych uprawnień lokalnych, jak i nawet pewnych dogmatów, które nie zawsze były narzucone z góry, lecz wyrastały na skutek długiego procesu postulującego „z dołu”. Kongregacja watykańska może się mylić, zwłaszcza kiedy idzie nie o względy pastoralne czy kanoniczne. Istnieje zasadnicza różnica pomiędzy lojalnością a nadgorliwością lojalistyczną, jaka charakteryzuje egzarchat londyński.

Wyciągnięcie Polski jako argumentu odbija się jak bumerang przeciwko temu kancelarii egzarchatu londyńskiego. W Polsce „Kościół Narodowy” nie ma żadnych szans jak dowiodły zresztą liczne, nieudane próby zaborców, ponieważ duchowni od Prymasa do najskromniejszego kapłana są związani z masą wiernych, a ci ostatni „stoją murem” za swymi pasterzami. Na tym polega m.in. siła i przężność polskiego Kościoła i prawdziwe źródło jego wierności dla Stolicy Apostolskiej (nie za każdą cenę!). Nadgorliwe w stosunku do Watykanu i jego dykasterii nigdy nie mieli w Polsce powodzenia – liczne są natomiast przykłady zmagań toczonej ze Stolicą Apostolską (ze strony dostojników Kościoła i świeckich), zasłaniającej się nieraz bogobojnymi intencjami dla maskowania czysto życiowych, politycznych kalkulacji.

Po co fatygować Pana Boga? Niżej podpisany nie kierował się — co mu imputuje list kanclerza egzarchatu londyńskiego — żadnymi tajnymi, ukrytymi motywami. Stanowisko zajęte przez Kulturę na rzecz patriarchatu (por. oświadczenie w nr. 12/339, 1975, str. 89) odpowiada naszej trosce o pojednanie polsko-ukraińskie i świadomości, że jest to nieodzowny warunek otwarcia prawdziwego dialogu z prawosławiem. Prawdziwego, to znaczy nie fasadowego i pozornego, prowadzonego pomiędzy kard. Willebrandsem i innymi wysłannikami Watykanu a patriarchą Pimenem i metropolitą Nikodemem (pod kontrolą KGB). Chodzi o dialog skierowany ku jedności katolików i prawosławnych ukraińskich (jest ich znaczna większość i — jak wykazują ostatnie informacje, kontestują oni oficjalną Cerkiew), których — jak stwierdził w swym liście ekumenicznym kard. Slipyj — „nie dzieli podstawowe różnice dogmatyczne”.

Kard. Slipyj, po modlach odprawionych nad grobem Johna Kennedy (któremu zawdzięcza swe uwolnienie), wygłaszaając przemówienie w siedzibie wasyngtońskiej filii katolickiego uniwersytetu ukraińskiego, powiedział m.in.:

„Nie aspiruję do tytułu Patriarchy dla osobistej sławy i chwały. Pragnę statusu patriarchalnego dla naszego Kościoła, większego od wszystkich katolickich Kościołów Wschodnich razem wzętych, jako konieczności dla przeżycia tego Kościoła. Gdyby mi chodziło o osobisty honor i rangę, mogłem to uzyskać od reżimu sowieckiego bez spędzenia 18 lat w łagrach. Trzy dni po aresztowaniu ofiarowano mi prawosławną metropolię Kijowa i Galicji w zamian za wyrzeczenie się wierności dla Stolicy Apostolskiej. Odmówiłem. Kilka lat później ponowiono ofertę jeszcze wyższej godności. Odmówiłem. Gdybym przyjął tę propozycję, Ojciec Św. rozmawiałby ze mną jak równy z równym jak to czyni z Patriarchą moskiewskim. Jestem lojalny wobec Stolicy Piotrowej i Kościoła Powazecznego. Pragnę jedynie poszanowania i uznania praw katolickiego Kościoła Ukrainskiego, który wówczas będzie mógł służyć jako pomoż do porozumienia ze słowiańskim, prawosławnym Wschodem, pomoż uznany przez tak wielu poprzedników Pawła VI-tego. Jedność w różnorodności stanowi kamień węgielny katolicyzmu”.

W czasie audiencji udzielonej 13 grudnia ub. roku kard. Slipyjowi i sześciu biskupom ukraińskim z USA, Kanady i Australii, Papież potwierdził, że „oczekiwania uznania godności patriarchalnej nie mogą być w obecnej koniunkturze (podkreślenie moje — D.M.) spełnione”. W odpowiedzi kard. Slipyj powiedział m.in. że „glossy i listy od kapłanów, jakie napływają do Papieża z łagrów (z prośbą o przystanie Biblii) świadczą o nieustających na Ukrainie prześladowaniach za wiarę... Nasi bracia i siostry oczekują słowa pociechy od Waszej Światobliwości... gorąco pragniemy by Wasza Światobliwość skierowała specjalne orędzie do wiernych na Ukrainie, cierpiących od 30 lat prześladowania za Chrystusa i jego Kościół. Kto może to dać uczynić jeśli nie Wasza Światobliwość?”.

Dominik MORAWSKI

ryzki, że wypałają u żywemu organizmie toż Cerkwi bolię rani. Dovgotrivača bora w tych obstavinaх dwođať zagal do perewtomu ta nerwovnosti й викликає rizni poglyadi na metody bortybi й na doçilnosc samoї bortybi”

“Z tих причин заіснували конфлікти, в першу чергу поміж активною частиною миран і укр.кат. Ієрархією, а згодом і розкол серед са-мих єпископів.”

“Очевидно з тих відносин в лоні УКЦеркви найбільше радіє Москва та послушніїй ватиканські чинники.”

“Ми, православні українці, свідомі, який біль це завдає братам католикам та широко співчуваємо й болімо іхнім горем, бо УКЦерква, як і УПЦерква являються невідємними частинами одного національного організму.”

“Однаковою є сучасна доля тих церков: обидві в поневоленні Москвою Україні збезчещені, а видимі мури іхнього існування зруйновані.”

“Такою самою місією обтяжило Боже Провидіння УПЦеркву, як і УКЦеркву що існують і мають змогу діяти творчо нині лише поза межами України” -

Примітка: підчеркнення нашії Аляксандра Ватикану з Москвою, не новина. Ситуація УКЦеркви у денационалізації і русифікації України очевидна. Ніка постава до цього об. Редемптористів і Василіян?

“УКЦ в критичній ситуації” голосила нотатка, яку не дозволив вмістити о. парох М. Кучмак в церк. бюллетені перед інформаційним рефератом о. др. Ю. Федорова з Кан.

“Нема ніякої критичної ситуації в УКЦ” сказав о. Кучмак. Висті з преси не доходять? Чи о. Кучмак по стороні тих, що руйнують невідємність рідну Церкву?

Такі отці нетільки занедбують свій обов'язок каригідно, що дементують працю тих що за дорогою вказом Ольги Андrea: люблять Бога, свою Церкву і свій народ у світому християнському патріотизму.

Пересторога на часі

У людському організмі приховані захворіння можуть спричинити втрату людського життя. Докладне обслідування є передумовою рятунку.

Щоб стати в обороні рідної Церкви, треба в першу чергу знати її історію, її теперішню ситуацію, як теж необхідним є знати: хто - у змаганнях за її існування - яке має до цього відношення. Саме це примушує нас звернути особливу увагу на дію оо. василіян у нашій Церкві.

З історії минулих століть знаємо, що роль оо. василіян позначилась впроваджуванням латинських практик у наших церквах, латинської мови у школах, загальнюю допомогою асиміляційної роботи в українському народі.

О.др. Ю.Федорів в "Історії Української Церкви" доказує різними фактами з минулого, що василіяни були в руках поляків знаменитим знаряддям латинщення та польщення українців, а наши митрополити вели постійну боротьбу з василіянами за чистоту обряду в нашій Церкві.

Від Замойського Синоду, на якому василіяни вимогли для себе постанову, що єпископські уряди є виключно для їх чину, шкільництво як і провід нашої Церкви попали в їх руки.

Митрополит Атаназій Шептицький, Лев Шептицький, як теж Сл.Божий Андрей мали із василіянами усякі труднощі, а Сл.Б.Андрей навіть виступив з василіянського чину, що само за себе говорить.

За підрахунками історика С.Томашівського "Римокатолицька Церква начисляє в українських землях коло 2 мільйонів душ українського походження і мови" /за І. Власовським "Нарис історії УПЦ" 1957. I.ст.239/

"Нехіть і недовіра світського духовенства до чину василіян і до єпископів, які з них виводилися, збільшувала ще й та обставина, що чин з браку достаточного покликання серед руського/читай українського/народу, радо приймав латинників до свого гурту, які з часом майже половину членів його начисляли і в певній частині єпископські пости посіли" /Е.Ліковські "Дзесе коєсьцьола унішкого на Літві і Русі в ХІІІ і ХІХ всіку" Варшава, 1905р. I.ст.266/

Понад усе варто підчеркнути, що василіянський чин підлягає безпосередньо Ватиканові, з тої рациї є передусім на його услугах і є чином для нас чужим католицьким універсалізмом в заложенні.

"Як видно з Папського Шематизму за 1976 і попередні роки, с.о. василіяни не мають коло своєї назви слова "український". Це особливо відноситься до їх куриї в Римі - яка перейшла на космополітизм, не лякаючись суду української історії" /о.др. І.Нагаєвський в "Ніві" ч.2.1976.ст.18/

Консеквентно до цього, справи нашої Церкви василіян не обходять і не зобов'язують, протищно - як дальше докажемо - вони працюють проти добра УКЦеркви, особливо проти Патріярхату і його зводжника, Патріярха Йосифа.

Уже під час Ватиканського Собору II кард. Оттавіяні знов до кого звернулися, а саме до оо. василіян П.Миськова і А.Великого - щоб пропозицію про встановлення Патріярхату знести з порядку нарад сесії Ват.Собору II. Вони це полагодили. "І так трьох василіянських владик, Сенишин, Горняк і Мартинець підписали бажаного листа і тим унеможливили обговорення внесення про український патріярхат отцями Собору" /о.др. І.Нагаєвський. Ми подали більше про це в "Ліквідаторах УКЦ."/

Амвросій Сенишин був одним із перших, що самовільно впровадив зміну календаря, літургічних приписів, богослужбової мови, подекуди і назви самої Церкви. Він один із перших дав почин ігнорування Синоду УКЦ, легковаження синодальних постанов.

Августин Горняк є відвічальний за бурхливі події в житті УКЦви у Вел.Британії якими зацікавилась і чужинецька преса. Тут подані відбитки, як видно поставу його до рідної Церкви. Є й згадка про роля оо. василіян. Владика покликався у своїх діях на підпорядкованість ватиканській юрисдикції із виключенням укр.кат. владарів УКЦ.

Тут пригадаємо що справу продажі історичної, майже 400 літньої памятки, свідка помісності УКЦ - церкви с.с. Вакха і Сергія в Римі. Василіяни продали цю старовинну Церкву, в якій нові власники знишили усе устаткування, перерубляючи її на готель. Від знищення урятувалася лише чудотворна ікона Жировицької Богоматері, побілена вапном новими власниками. Ця скромна свята в одною з найстарших памяток УКЦви поза межами України, колишній осідок митр. київського Рафаїла Корсака, який перебував в Римі якийсь час в справах Київсько-Галицької Митрополії. Тут він помер і був похований, гріб його під час перерібки храму "пропав". Блаженіший відкупив для нас цю старинну памятку, церкву відремонтував, заложив музей, влаштував її патріярший двір з гостинницею, де заїжджають тепер українці з цілого світу.

Оо. василіяни не дорожили тією памяткою. В час, коли на Україні явні вороги руйнують наші історичні памятки, вони долучилися до руйнницької роботи і то у центрі вільного культурного світу, у Римі.

Диверзійною є справа видання 40літньої праці документів о.к.Королевського за початкованої, фінансованої митр.А.Шептицьким. Їдина копія оригінальної збірки була передана до Орієнт.Інституту в Римі, як власність - по смерті митр. Андрея - його наслідника, митр. Сліпого, що був на Сибірі й ніхто не думав, що він вийде звідти живий і здоровий. Ця обставина була мабуть причиною сміливого напису "зібрали пояснив і видав о.А.Великий" у 15томовій збірці перевиданій василіянином о.А. Великим. Тим то дехто називав згадані збірки "збірками о.А.Великого, які видали василіяни". Деякі історики свого часу протестували в "Л'Оссеваторе Романо" і в "Християнськім голосі", домагаючись від о.А.Великого перестати псувати скомплетовану збірку Сл.Божого Андрея. /"Нива" ч.2.1976.ст.17./

Василіянські видання роблять богато шкоди у справах помісності і патріархату стараючись теж підрівати авторитет Патріарха Йосифа. Полеміки о.Купранця у "Світлі" з "Меткою" є добрим приміром. Тут же передається зберігання в нашій Церкві латинських звичаїв первом о.Катрія. Шоб не бути голословним, подаємо за примір статтю о.Ю.Катрія у "Світлі" про "Празник Пресв.Евхаристії" /жовтень 1976р./

У час намагань повороту до прадідівських традицій для збереження нашого обряду, у продовжуванні наближення до Укр.Православної Церкви, василіяни раді зберігти в нашій Церкві латинські обрядові традиції, які як відомо були ще однокою перешкодою до зближення тих двох церков, під цю пору ще більш потрібного. Очевидно й василіянські семинарії виховують священиків, які працюють потім у тому дусі.

Несвідома цього усього лиха українська спільнота підпомагає цю роботу, підмого, утримуванням і збільшенням василіянського майна. "Ціркулюс віцюзус" - блудне колесо обертається весь час і зі школ та церков що є у василіянських руках. Йде католицький універсалізм, ворожий помісності і Патріархатові УКЦВ. При будові церков, як прим. в НьюЙорку, міряни повинні задокументувати співвласність її у від повідній формі і в належнім уряді. Це з уваги на те, що василіянський чин підлягає тільки Ватиканові, де промосковські масони можуть скоро підпорядкувати Його московському патріархові Піменові і присяга безоглядного послуху, яка тепер перешкоджує узнати юрисдикцію Блаженнішого Йосифа - буде зобовязувати у відношенні до наших явних ворогів.

Вже тепер події у Вел.Британії могли б послужити приміром досвіду, де еп.А.Горняк заборонив через свого адвоката вступ до катедри людям, серед яких є ктитори і благодітілі. В письмі адвоката написано, що катедра/на яку вірні складали покертви/- є власністю єпископа і Його тростистів. Василіянський владика ще вистаралася про письмо з Ватикану, де сказано, що він є тільки під юрисдикцією Ватикану. Для зовсім незорієнтованих це ще є оправданням Його поступовання.

Quidquid agis prudenter agas et respice finem "В тій старій приповідці є мудрість, життєвий досвід. "Щонебудь робиш, робя мудро й гляди на кінець справи."

Тут варто приглянутися діяльності о.др.В.Гавліча, василіянина, пароха церкви св.Кра в НьюЙорку. Під час Служби Божої, в радіопередачах, у проповідях і промовах, цей Ватиканові заприсягений василіянин не вживав у відношенні до Блаженнішого титулу Патріарх. Але всі моління, радіопромови, проповіді і многолітствія є виголошувані так красомовно-змістово, а ще парафія св.Йосифа вибрала о.Гавліча "українцем року" в Чікаго і "свобода" це помістила - все так знаменито обдумане, що побожні люди несвідомі трагічної ситуації УКЦВ і ролі у ній оо. василіян, знову сипнуть покертви на храм св.Кра в НьюЙорку. Він потрібний, ніхто не перечить, одна че: як остоя церковного і національного життя, а не як осідок церковного універсалізму, ворожого помісності й Патріархатові УКЦВ.

Наши сусіди поляки частували нас погірдливим називом усім відомою, що спровадила і на часі для тих, які свідомо підпомагають діяльності василіян у нашій Церкві.

Ми вказали тут ясно хоч і коротко на дію оо. василіян, як тих, що діють власне поза організаційною структурою нашої Церкви, тих що підлягають безпоседньо Ватиканові і роблять виключно ватиканським інтересам потрібну роботу.

Zu unserem Titelbild Seite 1:

Aus: KIRCHE Bunt : St. Peltner Kirchenzeitung

21. Sept. '75.

Warum kann der bischöfliche Sibirien-Häftling nicht Patriarch werden?

Das meist verschwiegene Opfer des Kommunismus:
Die vernichtete Kirche der ukrainischen Katholiken

ЧИ ЦЕ МОЖЛИВЕ?

У чікагському католицькому тижневику "Ді Нью Ворлд" з 16 липня з'явилася нотатка інформаційної агенції NC з Риму з дуже провокативним змістом, яку порядком інформації подаємо в перекладі нашим читачам:

„Двадцять дві делегати Генеральної Капітули Василія українського обряду вибрали нового протоархімандрита, який, як сподіваються, заміє гостре становище стосовно до змагання Кардинала Йосифа Сліпого утворені Українського Патріярхату.

Делегати, з яких 4 з американцями, а 5 канадцями, вибрали 57-річного о. Ісидора Патрила, щоб очолювати 400-членний чин, що є найсильнішою одиницею українського обряду.

Цей вибір вважається, як сильний удар (завдання) намаганням Кардинала Сліпого, Верховного Архієпископа Львова з Радянської України, на вигнанні, створити ним очолюваній патріярхат.

Ця новинка, подана, без сумніву, компетентними чинниками, яким особливо на цьому залежало, щоб підтвердити чергову опозицію, тим разом з української сторони, до Українського Патріярхату, має теж і дуже багатозначний заголовок: "Противник Кардинала Сліпого вибраною настоятелем Василія".

Чи це справді можливе, щоб новий протоархімандрит Василія розпочав свою каденцію з такою настановою? Очікуємо нетерпеливого виснення цієї новинки і справжнього, офіційного становища нового браного протоархімандрита Василія о. Ісидора Патрила!

student

ОСТПОЛИТИК DES VATIKAN

Angetroffen der Tatsache, daß der Kampf der katholischen Ukrainer gegen den Kommunismus im Westen nicht richtig verstanden wird, hat das katholische antikommunistische Magazin "Crusade For A Christian Civilization" einen ersten Versuch unternommen, diese Situation durch die Herausgabe einer besonderen, der Ukraine gewidmeten Ausgabe (Januar 1977) zu korrigieren. Die Angaben des Sonderheftes werden mit 75 Belegen dokumentiert.

Das Magazin benennt die Ostpolitik des Vatikan als einen der zwei Faktoren, die die katholischen Ukrainer dazu zwingt, dem Kommunismus zu unterliegen. Der andere Faktor ist die Macht des Kommunismus selbst. Die freien Nationen des Westens werden aufgerufen, die Ukrainer in ihrem Kampf zu unterstützen, sowohl der Gerechtigkeit wegen als auch, weil die von der Sowjetunion unterdrückten Nationen die Achillesferse des Kommunismus sind. Ebenfalls aufgerufen werden die freien Ukrainer, ihren Landsleuten „in the faith and in blood“ beizustehen, der vatikanischen Entspannungspolitik gegenüber kommunistischen Regierungen zu widerstehen.

Anschrift: Crusade For A Christian Civilization, P. O. Box 1281 New Rochelle, NY 10802, USA.

Коментар

О.І.Патрило взяв участь у святкуваннях в Римі 60-ліття священнодіяння Патріярха Йосифа і вже дехто це коментує як вияв доброзичливості відносин цілого чину оо. Василіян до Отця Йосифа.

Однаке ми бачимо в цьому зовсім звичайно практиковану чесність людини освіченої у відповідь на запрошення.

В переїзді через Голяндію, в поворотній дорозі з Америки, вітав Блаженнішого Патріярха на летовищі секретар примата Голяндії, о.Берендсон, який опісля відвіз Отця Йосифа до палати примаса Голяндії, нам усім відомого кард. Вілебрандса. Нема сумніву, що це акт респекту до особи Отця Йосифа, гіганта цілої Бселенської Церкви. Приписи етикети чи дипломатії відносяться і зобовязують людину чим више вона поставлена.

Чи після цього привітання, запросин і відвідин кард. Вілебрандса змінить на станову свою до УКПЦ, а Блаженніший повірить у зміну політичних напрямних Ватикану? Тільки примітивний спосіб думання насуває такі підсумки, а що гірше, такі висновки можуть бути на жаль звичайним забріханням.

Та нам усім - на милість Божу-треба знати правду.

О.І.Патрило ніколи не дав протестаційної репліки на багатозначну нотатку інформаційної агенції NC, з Риму. На неслучні інсинуації реагує кожний, тим більше людина на такому пості, у такій важливій справі.

Дехто здивується: пошо тут такі фальшиві ревеляції, не годиться дальше передавати. Але борба йде за: "бути чи не бути" нашої Церкви.

Крайня пора усім нам знати: хто і які, в тій борбі за життя УКПЦ, занимає позиції. Бо з деяких позицій в самій УКПЦ Церкві, дехто діє на її шкоду, на загибель! Страшній правді тяжко дивитися у вічі, дехто виминає її як може, та тим чином не помагає з шкоди. Коли усі будемо знати як справи стоять, знайдемо спільно рятунок.

В оо. Василіян і Редемптористів нема гармонії мети і акції за помісністю й патріярхатом, а виразна протидія.

"Не можна никому накинути патріярхальні переконання, як з другого боку бахання утверждения Патріярхату в нашому народі неє гріхом і злочином, які треба з усім завзяттям і містю поборювати".

Тимчасом сп. Горняк/Василіянин/ своє поставою до Блаженнішого Й мирия викликав щонайменше дивні підозріння серед Поляків, як бачимо з паризької "Культури".

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ВІДДІЛ НЮАРК-ІРВІНГТОН

Слава Ісусу Христу!
до
Високопреосвященногого
Митрополита м.Германюка
у Вінніпегу,канада.

/ З ЛИСТУВАННЯ ВІДДІЛУ /

Екацеленсіє:

По наших громадах у ЗСА розійшлася неимовірна та на жаль і сором справдженна вістка,що Ви не виступили з протестом проти суспендування ватиканськими промосковськими чинниками трьох одружених священиків висвячених в Торонті. Якщо Ви не запротестуєте,то це буде доказом,що Ви приєднуєтесь до вмішування промосковського пресводу у справи нашії УПКЦ як самоуправної одиниці,і згідливо причиняєтесь до повільної,певнії,постійної ліквідації тої найбільш переслідуваної церкви у сучасній добі.

Вам дуже добре відомо,що ніяка церковна влада,не принадежна до Синоду УКПЦеркви,не має права вмішуватися до її заряду і помісності,зокрема Конгрегація для Східних Церков,яка дс Ватиканського Собору II мала адміністраційну владу над нашою Церквою і то лиш через наше занедбання давно принадежних нам прав і привілеїв.

А ті права відновлені та Іх Блаженству Йосифові I вже навіть як Верховному Архиєпископові надано патріарші права і привілеї.Нехтувати належним можуть лише духовні раби.

Вам теж відомо,що целібат не є ніякою Божою установою,ані догмою,та був і є лише притаманний римокатолицькій Церкві,і то не від початку її існування. Суспендування трьох одружених священиків у Торонті є яскравим вмішуванням у внутрішні справи нашої Церкви,накидуванням латинських приписів і звичаїв,з явним наміром нівечити адміністративну самуправу УКПЦеркви.

І на це малиб погодитись Ви,Високопреосвящений ,на якого довго уповали наші миряни,як на чесного оборонця Церкви Страдниці.

Цей акт суспендування приходить в додатку у час,коли у наших громадах щораз менше священичих покликань.Ні владики,ні душпастири не спонукають мирян слати кандидатів на священиків дс УКУ в Римі з ціллю освіти і виховання свідомого священства для добра УКПЦеркви.

Цей акт суспендування привів у час,коли по парохіях душпастири із римокатолицьких університетів не то що байдужі до своєї Церкви і народу,але навіть є носіями релігійного інтернаціоналізму,чужих культур,вислужниками чужих державних інтересів.Плеяду тих ведуть люди на наших високих і досі великих шануваннях церковних постах.

Така Ваша постава,може тимчасова,згіршила богато українців католиків,які вірили ще до недавна у силу і чесність Вашого становища.

Від Владико,наразі згіршили тих,які вірили,що Ви станете на допомогу поневоленим братам нашим на Батьківщині,твердо станете в обороні прав УКПЦеркви,яка була завжди найсильнішою спорço української солідарності.

В Україні вороги нищать безпощадно нашу Церкву,щонедавно повісили душпастирів,які життям заплатили за службу Богу і народові.Тут у вільному світі промосковські ватиканські чинники з підесталу Петрової Скали разом із нашими підніжками не допускають тих,що своїм служінням йшлиби Церкві на підмогу.

Листа цього пишемо як діти церкви Мучеників за Христству віру,як свідомі українці католики,принадлежні до самоуправної церковної одиниці з Блаженним Отцем Йосифом I на чолі,у єдності з Вселенською Церквою.Бесмі в дзвін тривоги як миряни,яким Отці Всіл.Собсру II доручили тівдію,відвічальність за добро своєї церкви. Все ще очікуючи дії слухної і чесної остатомось з христіанським привітом і з молитвами за Патріярха Йосифа й мученицьку Церкву

/слідують підписи/

*****
Відділ тва за Патр.Устр.УКЦ.маєть адресар нашого духовенства.Кожний чесний українець католик має право і обовязок писати до своїх душпастирів в обороні прав своєї Церкви.Масові листи це ГОЛОС НАРОДУ і гнів Його чи осуд НЕ ЗМОЖЕ ЕУТИ ЗЛЕГОВАЖЕНИЙ.Чому мовчите?Лиш РАБ НОВЧИТЬ ЗАМОВЧУЮЧИ СВОЮ КРІВДУ І ГИНЕ ЯК БЕЗСИЛЬНА,УЯРМЛЕНА ХУДОБИНА.

ЗВІТНА ДОПОВІДЬ ГОЛОВИ

Приготовляючи цей звіт я мав на думці в першу чергу пригадати вам події які були в житті ПУКЦ в промежутку часу від 31 травня 1974 до 19 грудня 1976. Ці події були притокою і спонуковою до праці з якою звіт складав.

На початок моєї третьої з ряду каденцій випали фатальні події в ПУКЦ. Східна Конгрегація іменувала нових - наказних - єпископів: о. М. Марусина, о. Є. Хмія, та о. Д. Гречушка. З тих трох тільки цей останній не приняв свячення аж до апробати Блаженого Патріярха. Сталося це після того, як в 1973 р. владики вітали всіх Блажених ішого як Патріярха, заповідали "нову еру" історії ПУКЦ, як теж після УІ Синоду ко ми схвалено Конституцію ПУКЦ, та всі владики з Блаженішим на чолі, цей документ підписали і на спеціальній авдіції папі вручили.

8.УІ.1974 були інсталаційні сходини В-лу, а вже 6.УІ.74 дискутовано номінації та акцію протесту. Це був вакаційний час, годі було зволікати, тому вся праця впала на двох членів Т-ва цеї околиці. Це було висилання листів до всіх священиків щоб протестували, й ці самі збиралі підписи/зібрали понад 1600/під протестаційні листи, що їх в першу чергу вислано номінатам, будучим святителям, копії до Блаженішого. Мабуть усім відома заява єпископату поміщенна потім в пресі. Скорі теж був в нашій парохі о. др. І. Гриньох з довідкою про відбутій Напський Синод, головно про виступ митр. Германюка на ньому. І хоч на цьому Синоді митр. Германюк ні разу не згадав про ПУКЦ а про Східні Церкви, всім слухачам доповіді здавалося, що на доручення митрополита прелегент пробував злагіднити його фатальну опінію. Залишилася теж опінія що така протестаційна акція у всіх громадах мусіла привести наш єпископат до застанови, як даліше поступати.

Святочним вечором вшанували ми 15 XII.74. ювілей 35-річчя арх. хіротонії Патріярха Йосифа, відправлено з нашої ініціативи молебень в наміренні Патріярха і всі єї ПУКЦ, розпродано листи-побажання до Двіляти, вислано телеграму з побажаннями від членства цього В-лу та громади. Передтим ще у вересні вислано заклик управам товариств, організацій, установ округи Ньюарк-Ірвінгтон, щоб відзначили цей історичного значення ювілей, збіркою на Патріярший фонд. Ми таку збірку почали у вересні та закінчили в березні сл.р.з перервою на Різдво, коли вітка нашого В-лу, збиркова комісія "Церква в потребі", збирала фонди колядко.

18.II.1975 прибув до Ньюорку екзарх московського патріярха, філярет. Він визиваючи виступами, заявами на пресовій конференції, заслужив собі бодай на якнайбільший, демонстраційний протест. Знова летючки, телефони, транспаренти, акція збирки людей, довіз на демонстрацію до Ньюорку, та Пассайку. Демонстровано гідно.

Філярет у 30-ті роковини намаганої ліквідації нашої Церкви, безсороно зявив, що українці не бажають собі окремої Православної Церкви, а українці католики виявили бажання повернутися до "прабатьківської російської церкви"!

В березні 1975 протестували ми знова проти вовка в овечій шкурі, кард. Віллебрандса, промотора екуменізму. Перед катедрою св. Патріка в Ньюорку було нас дуже мало, бо про участь в Сл. Божій з проповідкою про екуменізм цього кардинала, довідвались ми один день передтим. Ще варто підчеркнути, що постава наших владик дала богатъм мириям спонуку до сповнення відомого заклику: "Не тратьте куме сили, спускайтесь на дно!"

Але й ця демонстрація, з участю православної, поетеси Сої Когут, мала відгомін в радієвих авдіціях, наші транспаренти з протестами проти ліквідації ПУКЦ видніли в телевізії. Та не усі свідомі того лиха мирияни, хоч про протест деякі знали, в телевізорі оглядали. І повторилося за Шевченком: "Братія мовчить витріщивши очі!"

Якщо ми при демонстраціях, то перескочимо 8 місяців пізніше, коли до Ньюорку приїхав знова філярет. 26.X.75 ми вітали його демонстрацією на летовищі, цього вечора під готелем "тудор". В дніх 28-129.X.75 доложили всіх старань, щоб перед Церковним Центром Обєднаних Націй в Ньюорку виступити збірно проти того, який демобілізував християнський світ надіями на екуменічне братання з КІБ-істами, та їх вислужниками.

Приготування транспарентів, кликування людей цілодennими закликами телефонічними - ще до участі у демонстрації в заробітковий будень в Америці - бо про демонстрації рідко коли наперід у пресі повідомлення були - скільки заходів це вимагає, знає тільки той, хто таке мобілізував.

Дехто може сказати: цього не треба було, на що усе здалося! А таки демонстрація це вияв обурення. І то проти того, якого самвидавний укр. Вісник на Україні слушно називав "послушним бидлом, яке думає тільки про свої земні блага і дістає подання від діявольських властей за свою фарисейську, чорну справу!"

Страшна правда: в церковних справах це саме відноситься до тих, які нехтує під різними претекстами правами своєї рідної Церкви і безконечно, безмежно шанують авторитет чужих та тільки чужу признають власті!

Літом 1975, в пропамятному для нас Святому Році, відбулися "Українські дні" в Римі, проща божого люду вірного свому Патріярхові. Ми закликали своєчасно до участі в тих світлих днях нашої Церкви. Заки це відбулося прийшли з Краєвої Управи інформації, що митр. Германюк не вибирається, що й закликає інших єпископів! // щоб не їхали до Риму. Листи, телеграми, телефони з нашого В-лу до митр. Максима, як теж до єпископів Сапеляка і Горняка, які тоді вже заняли ворожу поставу до помісності УМЦ і супроти Бл. Патріярха. Скільки енергії це зужило кільком особам В-лу!

Остаточно митр. Максим поїхав — тут варто підчеркнути вартість натиску — але в базиліці Св. Петра не важився споминати Блаженнішого Патріярхом. За него це чинив священник діякон. Та слідчого дня, після на скору руку приготованої, та успішної демонстрації, коли мирянин в пору виявили обурення із за негідної постави цього владики-він рішив взяти участь у Синоді ПУКЦ. зараз таки слідчого дня..

Уродини Патріярха в 1975 р. відзначила Марійська Дружина святочним вечором. а у вересні того року двоє членів нашого В-лу зачали збирку з нагоди уродин нашого Патріярха для вшанування цього ювілею в 1976 р.

Користаю з нагоди тих Загальних Зборів та хочу дати віяснення до збірок грошевих на Патр. фонд в цій громаді. Чайбільш потенційну силу мали збирщики добровольці скликані з приватної ініціативи др. ів. Минюків, пізніше доповнені і оформлені на прилюдних зборах у Комісії збиркову "Церква в потребі" при нашому В-лі т-ва за Патр. Устрій ПУКЦ. Відносно в короткому часі вислано до канцелярії Блаженнішого 15.000 дол. Добровільно зголошенні збирщики проводили збирки, провід В-лу вислав контролювані Заг. Зборами збирки до Риму.

На жаль "Комісія Церква в потребі" повстала в 1970р./на Заг. Зборах В-лу 1971 на пропозицію др. Ст. Вороха — який для кращих вислідів поставив акцію збиркову на т.зв. громадську базу — ця комісія відлучилася від В-лу. Повстало нове тіло. Ли сти збиркові дістали усі товариства нашої громади, акція ограничилася до коляди. Проїшло майже 6 літ, наш Відділ мав 3 рази Загальні Збори без звітів Комісії "Церква в Потребі". Лиши одинокий раз під час побуту Блаженнішого в нашій парохії наш Відділ разом з парафіяльною Радою та Комісією "Церква в Потребі" співпрацював за гальною збиркою в 1973р. з нагоди посвячення Блаженнішим іконостасу в церкві св. Івана Хр. Зібрано 9.000 дол. Наші жетони з написом Верховний Архиєпископ, виготовлені давніше з нагоди 80-ття Блаженнішого не придалися з нагоди приїзду Патріярха з Европою в Австралію. Були стяжки памяткові не приготовані В-лом, співпраці у самій збирці дала гарний вислід.

Поза колядою "Церква в потребі" двічі в рік з ініціативи парафіяльної Ради ще є збирка в церкві. Парохія відсилає Блаженнішому. За amer. правом усі збирки в церкві є власністю єпископа, правою моглиб опинитись у Філадельфії. Тому не високі.

Беручи усе до уваги — оминаючи /поза однією колядою в 1972 яка принесла 2.758/ різдивний час і час збирок у церкві — добровольці нашого В-лу находили нагоду: у родині, 35-річча священства Блаженнішого, щоб причинитись до збільшення Патр. фонду. Наші збирки одиницями переведені, одиницями щедрих жертводавців піддержувані, були лише приміром і заохотом до : дальшої збирки і дальшої жертвеності !

З нагоди 60-річчя священнослужіння Блаженнішого Патріярха нашого ми щойно зачали дальшу збирку на Патріарший фонд. Справу Патр. фонду обійме Г-во св. Софія. та це не значить, щоб усі інші заперестали причинюватись грошем і працею.

В осені 20. XI. 1975 відбувся один із наших інформ. вечорів. Заслухавши цікавих, на жаль трагічних, новин з життя ПУКЦ, присутні вибрали делегацію, яка пізніше домагалася у отців парохії, щоб на ділі помісності ПУКЦ визнано. Як важко було найти делегатів! Це богато за нас говорить.

Ніхто не мав на думці священиків ганьбити, але річево й рішуче свого домагатись, бо ми є ця жива Церква, ми є той божий люд, для нас є священнослужіння. Воно повинно бути таке, якого вимагають старі і нові декрети, мучеництво нашої ієрархії і вірних, ісповідництво Патріярха Йосифа і Його надлюдські старання за існування і добро нашої рідної Церкви!

В полуздне цього дня з нашої ініціативи відправлено панахиду за св. п. Ісповідника віри єп. В. Величковського, о. М. Луцького і всіх замучених за віру Христову в Україні. О. О. редемптористи з власної ініціативи ніколи досі такої відправи не мали, хоч Ісповідник Василій був в іншому монашому чині!

В "Свободі" і в дві попередні неділі, перед кожною Богслужбою інформаційними листками нам оголошена, ця панахида, малаб стати інспірацією до тісної співпраці усіх мирян у борбі за права нашої Церкви. Не за горами й лісами, а ось в парохії нашій, де о. Библов споминає під час Богослужби "Блаженнішого митрополита кир. Йосифа" — За те пропамятним став той вечір: що дехто з тих, які ніколи не причинилися до праці у В-лі, підняли закид що нічо не робимо, не інформуємо ітп. Це вже вислід ворожих підшептів, розкладова робота в громаді.

Впродовж бти літ усвідомлювали ми громаду, почавши від вияснювання самого сло-ва "помісність", яке до речі богатъю не розуміло, і важності Його для нас не зна-ло. Інформ.листки що кілька тижнів, продажа журналів "За Патріярхат", "Вісті з Ри-му" перед кожном Богослужжю, інформаційні вечори з прелегентами світськими і ду-ховними. Та голошені чи друковані інформації доходять до совісти тих, яких вони о-бходять. Тисячі і тисячі іх роздано з рамені нашого В-лу не тільки тут у нашій громаді, але й далеко поза нею, і про це далеко поза нею знають.

Два тижні Евх.Конгресу і ще довго передтим відбується змаг за якнайширшу інформацію своїх і чужих мирянських мас про долю нашої Церкви.Написи на транспарен-тах у фотознімках прочан різної національності,тисячі інформ.листків розійшлися по світу.Наш напис над преп.Матією Марією у кайданах пройшов світ чужомовую й нашою пресою.Привітальні написи "Вітасмо Патріярха Йосифа" на летовищах,в бенкетових залях,щоб із захопленням Достойним Гостем не забулося їх там поставити а це цінна пам'ятка у світлинах до книг історії УКПЦ - це на увазі мав дехто з нашого В-лу і в міру можливостей це допильновано.

Віднайти свіжі сили, оживити цей Відділ з завданням цих Зборів і нової Управи. Перед нами одна ціль: не запереставати! Нове правління з новим президентом у ЗСА, може нові напрямні супроти дегтянту, з тим може кращі вигляди для справ ПУКЦ в діяспорі. Не запереставаймо обстоювати права наші в ПУКЦ!

Відзначування ювілеїв, річниць у житті ПУКЦ, пропонує влаштовувати спільними силами з Марійською дружиною і Братством Слуги Божого Андрея. Ми вже порозумілися в тих справах з ними. Збірка на Патр.фонд з нагоди 60-річчя Священнослужіння Патріярха Йосифа нехай продовжується, щастя Боже!

Пропоную не тільки тій у-ві, але і другим т-вам, заняться пропагандою за численну участі молоді у літніх курсах в УКУ в Римі. Всі знаємо яку користь це принесе нашій молоді!

Коштом відходячої управи приготовляємо бюлєтень із звітом праці відділу, спісом похерстів і жертводавців, а головно - тому, що це буде роздаване разом з розпродажкою стараємось подати інформації з чужої і нашої преси про події в УКПІ, з коментарем, тощо. Це буде теж свідком і матеріалом скромним до пізнавання важкого часу: дерзань наших за долю рідної Церкви.

дорманії нашіх за долям рідніх борців. Новій Управі бажаю Божої помо-
леку усім що помагали у наших дрібних стараннях. Новій Управі бажаю Божої помо-
чі та допомоги від всіх і все критикуючого довкілля!

www.english-test.net

Як вже згадано: наші збірки є додатком до діяльності Комісії "Церква в Потребі".
Подаємо список жертвовавців лиш на листи збіркові з нашого ВЛУ. Жертвовано теж
печиво до розпродажі, що разом з добровільними датками замість печива, дало суму
346.15. Були пожертви на Служби Божі до Риму, замість квітів на могили померлих
складано на наші руки датки на Патріарший фонд. Малій процент приходу з імпрез,
продажі печива, членських вкладок, передано Краєвій управі. За пожертви і доложе-
ну працю широ дякуємо!

Від бувших учнів Школи Українознавства замість квітів на могилу бл.п.проф.др.Костя Киселевського зложили:

Л. Коленський.....	20дол.	В. Гнатів.....	20дол.	Хр. Миндюк,.....	25дол.
Л. Ляшевич.....	20дол.	О. Сигіда.....	20дол.	О. Я. Яворські.....	20дол.
В. Клапищак.....	20дол.	Т. Ліщинський.....	20дол.	Т. О. Гавалешко.....	25дол.
В. Величковський..	20дол.	М. Соневицький.....	25дол.	о. Р. Кисілевський..	25дол.
А. Бурачинський....	15дол.	Д. Горняткевич.....	15дол.	В. Головко.....	25дол.
О. Суховерський....	10дол.	Д. Сенежак.....	10дол.	В. Сенежак.....	10дол.
Х. Сенежак.....	10дол.	Н. Бігун.....	10дол.	О. Голинський.....	15дол.
Е. Копійчук.....	10дол.	А. Стефанівський.....	10дол.	А. Баранецький.....	10дол.
Н. Шараневич.....	10дол.	Л. Шегедин.....	10дол.	Р. Ковальський.....	10дол.
І. Хома.....	10дол.	Н. Возняк.....	10дол.	Р. Мицьо.....	10дол.
І. Феденишин.....	10дол.	А. Мельник.....	10дол.	А. Тимкевич.....	10дол.
З. Мандрусяк.....	5дол.	Б. Робак.....	5дол.	Н. Басняк.....	5дол.
Е. Мартинець.....	5дол.	М. Кізіма.....	5дол.	О. Напора.....	5дол.
М. Пітван.....	5дол.	др. Р. Кисілевський від родини зложив.....	100дол.		
В. Левицький.....	5дол.	Збирка принесла суму 640 дол.			
Ініціатори і збирщики: Хр. Миндюк і Т. Ліщинський щиро дякують за пожертви і закликають своїх ровесників до подібної акції в прийдешньому.					
Патріярший фонд жде на жертвенність усіх українців у розсіянні сущих!					

У 35 ліття Архиєпископської Хіротонії Голови УКЦеркви
 Іх Блаженства Патріярха Йосифа I на Патріярший фонд зложили

Проф.М.Завицький.....	500	др.Я.Воєвідка....	100	П.М.Гарматій.....	25
др.О.І др.І.Яроші.....	200	інж.Р.Н.Мандрусяк	100	Я.Івасечко.....	25
др.Р.І др.Я.Рожанковські	100	Литвин і Литвин..	100	В.Псуй.....	25
др.Д.І др.Я.Миндюк.....	100	др.О.Тершаковець.	50	Фернко Фльоріст..	25
др.Ст.Ничай.....	100	др.М.Модний.....	50	мгр.Н.Олесницький	25
др.І.Новаківський.....	100	др.Б.Шебунчак....	50	мгр.Р.Канюка.....	25
др.Р.Кравчук.....	100	др.І.Чолган.....	50	інж.Н.Ходновський	25
др.Р.Граб.,,.....	100	др.Я.Тиховський..	50	інж.В.Яворський..	25
др.Б.Філіпчак.....	100	др.Л.Явій.....	50	мгр.Р.Річок.....	25
др.М.Гук.....	100	мгр.О.Смаль, Ска..	50	"Тризуб",.....	25
др.Е.Грабарчук.....	100	МПри Пітьо.....	50	мгр.Г.Коренець...	20
др.О.Баран.....	100	Кредитівка.....	50	інж.Л.Коленський.	20
др.Ю.Гной.....	100	В.Гнатів Базар...	50	Брати Пітьо ст...	20
др.Б.Худьо.....	100	Я.Яворський Салмр	50	інж.Р.Ковалський	20
др.Б.Бабій.....	100	Т.Понось і Сигіда	50	Чорноморська Січ.	20
др.Т.Шегедін.....	100	Ст.І.Луків.....	50	др.Г.Скорецька...	10
др.В.Заньків.....	100	П.А.Петровські...	50	др.Б.Свистун.....	10
др.Л.Кузьмак.....	100	А.Лазірко.....	50		
др.М.Мігоцький.....	100	М.Гайова.....	30	Разом.....	4.350
др.В.Кіналь.....	100	др.Е.Перейма....	25		
др.І.Терлецька.....	100	інж.О.Суховерський	25	Збірщики, члани одної	
др.М.Олесницький.....	100	др.Ст.Боднар....	25	родини, ще раз сердеч-	
др.Я.Рудавський.....	100	Л.Гура.....	25	но усім дякують є	

Збірка проходила в осені 1974 і на весні 1975 залишаючи час різдвяний на повну акцію збіркову комісії збіркової "Церква в потребі".

З нагоди уродин Іх Святості Патріярха Йосифа I
 зложили на Патріярший фонд/ 1975 р. /слідуючі:

проф.М.Завицький.....	500	Селфелайнс фед.Кр.Дн.	100	Б.Гуралечко.....	25
др.Р.Я.Кравчук.....	300	Литвин і Литвин.....	100	Т.Я.Чіх.....	25
інж.Р.Я.Мандрусяк....	200	др.О.Тершаковець.....	75	А.Л.Лапичак.....	25
др.І.О.Ярош.....	200	др.Я.Лашевич.....	50	Л.Гура.....	25
др.Я.Миндюк.....	100	др.Я.Тиховський.....	50	В.Псуй.....	25
др.О.Баран.....	100	І.Ст.Луків.....	50	інж.О.Суховерський...	20
др.Ю.Гной.....	100	Понось і Сигіда /Ска/.	50	інж.Я.Ощудляк.....	20
др.Л.Кузьмак.....	100	В.Гнатів /Базар/.....	50	проф.Р.Ковалський...	20
др.М.Гук.....	100	др.Е.Перейма.....	50	інж.Н.Ходновський...	20
др.Б.Філіпчак.....	100	др.Ст.Парубчак.....	50	ред.П.Постолюк.....	20
др.М.Мігоцький.....	100	К.В.Березяк.....	50	О.І.Голинський.....	20
др.М.Олесницький.....	100	А.Лазірко.....	30	Я.Турянський.....	20
др.Ст.Гукова.....	100	Я.Івасечко.....	30	інж.А.Павлович.....	20
др.Р.Кисілевський....	100	інж.Д.Демедюк.....	25	Вол.Левицький.....	20
др.Т.Шегедін.....	100	М.Матіаш.....	25	В.Потенкій.....	15
др.В.Кіналь.....	100	др.І.О.Ратич.....	25	В.Пітьо.....	10
др.Ст.Ничай.....	100	інж.Я.Букачевський....	25	інж.І.Турянський....	10
др.Е.Грабарчук.....	100	Б.Л.Загайкевич.....	25	Я.Трешневська.....	10
др.І.Терлецька.....	100	І.Хома.....	20	інж.Дзімам.....	10
др.Л.Явій.....	100	Н.Олесницький.....	25	Завісьляк.....	6

Ця збірка проходила весною 1975 р.-двох збірщиків зібрали суму 4.071
 Збірщики відвідали лише всіх професіоналів і бізнесменів нашої околиці, не про пустивши, нікого. Лише 2-3 особи відмовили пожертві та їх нема в списку. За те є люди доброї волі, що самі зголосилися з датком, коли почули про збірку. Спасибі!

У 60 ліття священнодіяння Патріярха Йосифа на Патріярший фонд
 в осені 1976 р. зложили: /далішу збірку перебрала нова управа/

проф.М.Завицький.....	500	др.Я.-др.Р.Рожанковські.	200	др.І.Терлецька....	100
др.Р.Я.Кравчук.....	250	др.Л.Кузьмак.....	100	др.Р.Кисілевський.	100
др.І.О.Ярош.....	250				

Надімося що нова управа перебере наші старання ще з кращими вислідами, жертва цих у нас не бракує. Патріярший фонд єде на жертвеність усіх у нашій громаді.

Започатковано збірку на новостворений

Постійний Патріярший Фонд св. Софія

ДОРОГІ МИРЯНИ!

Сьогодні у Римі, в центрі європейської культури та у столиці християнського світу, ми українці маємо, завдяки їх БЛАЖЕНСТВУ, ПАТРІЯРХОВІ ЙОСИФОВІ I, нашу духову твердиню, яка забезпечує нам визнання як державному народові. СОБОР СВЯТОЇ СОФІЇ, УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛІЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ з його ФІЛІЯМИ, ХРАМ ЖИРОВИЦЬКОЇ БОГОРОДИЦІ Й СВЯТИХ СЕРГІЯ І ВАКХА, ПАТРІЯРШИЙ ДВІР та МОНАСТИР "СТУДІОН", це не тільки будинки, — це інституції здвигнені завдяки жертвенності великої і свідомої частини української діаспори. Здвигнення і розбудова цих інституцій, — це наявний доказ нашої зりlosti як нації, що своїм корінням сягає глибоко в минуле української християнської культури й своєю творчістю виробила собі право на існування в майбутньому.

Все це створив БЛАЖЕННІШИЙ ПАТРІЯРХ ЙОСИФ I, щоб розвинути духові вартості нашого народу, щоб плекати його культуру й тим самим забезпечити ЕДНІСТЬ ЦЕРКВИ І НАРОДУ.

Щоб забезпечити існування і дальший розвій цих надбань і інституцій, за ініціативою, Благословенням і під Покровом БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА, повстало Товариство Св. Софія в Римі і Крайові Т-ва Св. Софія в інших державах. Одним із важливих завдань Крайових Товариств Св. Софія, це створення ПОСТІЙНОГО ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ. Відсотки з цього Нерухомого Фонду, повинні стати фінансовою базою для розвою Патріярхії і її Інституцій.

Тому прохаемо Вас, Дорогі Миряни, станьте в ряди творців ПОСТІЙНОГО ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ.

Жертва на ПОСТІЙНИЙ ПАТРІЯРШИЙ ФОНД — це справді найкраща інвестиція кожного українського патріота, бо це вклад у наше майбутнє, у майбутнє наших дітей і їхніх нащадків.

Датки на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД прохаетесь висилати на адресу Тов. Св. Софія: St. Sophia Association, 221 E. Sedgwick Street, Philadelphia, PA 19119 або складати їх на руки уповноважнених збирщиків Товариства. Всі пожертві на Постійний Патріярший Фонд можна відтягати від податку.

Філадельфія. — Корпорація св. Софія в ЗСА інформує: Владика Ізидора Борецького з Торонта, координатор Патріяршого Фонду в Канаді і ЗСА, з нагоди 85-ліття Блаженнішого Патріярха Йосифа проголосив заклик, в якому сказано: „Ми звертаємося до всіх Українців, у розсіянісущих, стати співтворцями і співробітниками Патріяршого Фонду, щоб зерно, засіяне нашим Патріярхом, росло і розвивалося на славу Божу, Української Католицької Церкви і Народу!“ У відповідь на цей закликуже відгукнулися та склали на Патріярший Фонд свої пожертві по \$1,000.00: о. митрат Володимир Андрушків, о. митрат Володимир Білинський, Мирослав Бих, Олімпія Добропольська і Йосип Гірняк, Анна й Іван Квіт, Анна і Михайло Куриляк, Дарія і Ярослав Миндюк, Романа і Мирослав Навроцький, Лідія і Роман Осінчук, Дарія і Василь Пасічняк, Прихильники УКУніверситету, Осип Петрович, Тетяна і Зенон Цісик, Віктор Балабан та Зіновія і Остап Баран Разом: \$15,000.00.

„Св. Софія“ Релігійне Товариство Українців Католиків, ЗСА

+

+

“St. Sophia” Religious Association of Ukrainian Catholics, Inc. USA

Чудотворна ікона
Почаївської Богоматері.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ –
СПАСИ НАС!

Р.М.

МОЛИТВА
за заступництво святих Душ братів і сестер
наших, замучених за Бога, за Церкву
і наш народ.

Великий Всемогучий Боже, що зволив
прийняти у свої небесні хороми святі душі
помордованіх і замучених голедом на рід-
ній землі і знищених в далеких сибірських
засланнях наших братів і сестер, – вислу-
хай ласкаво їх святих молитов і їх засту-
пництва та дай поміч нам, нашим дітям та
нашій святій Церкві на скитальні.

Ради їх мученичої Крові відчини знову свя-
ті Божі храми на нашій Рідній Землі, подай
відродження Церкви в цілому світі, а нашій
Україні поверни славу і волю, щоб ми спіль-
но могли великати Тебе, Всемогучий Боже,
у нашій вільній, християнській Україні.

Отче наш ...
Богородице Діво ...
Слава Отцеві і Синові ...

Суперечності продовжуються

За самобутність і зорганізованість нашої Церкви у формі помісності і Пат-
ріярхату стали спочатку усі наши владики.

Скоро однаке найшлися перші слабодухи: владики Василіянського чину, Сенишин, Мартинець, Горняк, які підписали заяву проти Патріярхату.

"І на превелике диво Москальям помогли деякі наші достойники, напр. один із них навіть плакав у Східній Конгрегації, мовляв він дав свою згоду на проект але тепер жалус і відкликає свій підпис" /"Нива" ст. 16 ч. 2. 1975/

В дальших діях частина наших владик заяняла правильні або вичікуючі пози-
ції, спершили на ухвалах Декрету про Східні Церкви Ватиканського Собору II.
Відбулися Синоди, схвалено постанови, Конституцію-Устав УКЦ Церкви передано па-
пі. Священники в епархіях тих владик стали поминати Блаженнішого Патріярха у
Богослужбах, миряни почали розуміти потребу помісності і Патріярхату УКЦ Церк-
ви. Інші владики стали по стороні тих куряльних чинників, що згодом заперечи-
ли помісність УКЦ Церкви. Вони підчинилися начальним властям римської Курії по-
клинувшись на присягу вірності папі та потребу лояльності Ап. Престолові. Ви-
ховані у системі латинського думання вони ніколи не відчули окремішності
нашої Церкви, ні потреби оборони її в лиху годину, не пошанували авторитету І
сповідника віри, світоча не лише рідної а і Вселенської Церкви.

Священники в їх епархіях "страха ради" заняли субсидіярне становище, без я-
кого не буде вияву самостійної програми в обороні помісності і патріярхату.

Ці священники та іх владики стоять болючим і просто ганебним для нас ко-
нtrastom до польських єпископів і всего польського клеру.

Коли ватиканські достойники пробували поминути кард. Вишнівського, щоб без-
посередно договоритись із польським комуністичним урядом в церковних справах
по лінії ватиканської просоветської політики, усі без одного віймку разом із
народом стали по стороні кард. Вишнівського і прав - привіліїв Польської Церк-
ви. Незалежно від присяги вірності папі на яку так наші владики і наше духо-
венство покликуються, польський клер заняв своє власне становище.

Частина нашого духовенства з епархій списків одних і других, себто з рі-
зним відношенням до помісності й патріярхату УКЦ Церкви, оприділила себе в ря-
ди священників Т-ва св. Андрея. Це Т-во видає журнал "Нива", в якому захищає
історичні права нашої Церкви.

Однаке найбільш на халь пожвавлену працю на всіх відтинках церковного жи-
ття повели підривною роботою проти помісності і патріярхату оо. Редемпторис-
ти і Василіяни. Особливо ці останні исторично продовжують свою пильну працю
з попередніх темних сторінок історії УКЦ Церкви.

Чи знову треба ще доказів

На попередніх сторінках подано для пригадки історичні і дійсні права нашої Церкви. Варто підчеркнути, що це не перший раз в історії УКЦеркви виринає справа встановлення патріярхату.

Звертаємо особливу увагу на факт, що в 1848 р. питання патріярхату було приготоване до здійснення і зі сторони Апостола Столиці не було ніяких застережень. Не було ні історичних, ні пасторальних, ні канонічних перешкод. Не Ватикан, але інші політичні обставини відсунули проект патріярхату./о.О.Баран "Питання українського Патріярхату в шашкевичівській добі" Вінниця 1974 р./

Сьогодні противіно: Ватикан висуває історичні, пасторальні, канонічні перешкоди, яких тсд не було - а все на пілддержку своїх політичних задумів.

Сьогодні відомо - хоч про це найменше знати ті, до яких це відноситься! - УКЦеркву ліквідують. Хто це робить, які на це докази?

Атеїстичний уряд Москви у парі з московськію патріярхією, за згодою Ватицану. Про це говорять хочби лише ось такі факти:

1/Офіційний акт ліквідації УКЦеркви у формі "возідання" з Російською Православною Церквою на т.зв. Львівському Соборі 8 березня 1946. Акт насильства.
2/Анульовання Берест.Унії в Загорську в присутності ватиканського представника, кард. Вілебрандса. Проти цього безправія Ватикан не запротестував ніколи.
3/Після інтервенції советських обсерваторів на Всел.Ватик.Соборі II спаду встановлення Патріярхату УКЦеркви усунено з нарад мимо аклямациі присутніх отців Собору/в історії Синодів бувало, що догми віри схвалювано оплесками/
4/Заборони користуватись історичними, зідновленими правами/заборона Синодів, назначування владик Сх. Конгрегацією, заборона жонатого клеру/Мотиви тих дій Ватицану є чисто політичного аспекту : переговори з Москвою.

5/Прохання Патріярха Йосифа/12 листопада 1976/щоб у 30ліття ліквідації УКЦеркви папа Павло VI дав звернення-слово потіхі до переслідувань за віру Христову на Україні, залишилось без відповіді. Там для Ватицану УКЦерква не існує.

Наведені факти ставлять ситуацію ясно: наша Церква в процесі ліквідації. На Україні Москва довершила це проголошенням офіційних актів, за повною мосвянок, згодою Ватицану.

На поселеннях спроба ліквідації УКЦеркви не прибрала форми проголошення с. зного формального акту, а проявилася низкою дій в житті УКЦеркви, ініціюваних і накинених самим Ватицаном.

В релігійно-громадських осередках, кількома поколіннями розбудоване церковне життя на чужині, мало на цілі плекати українське християнське життя без чужих впливів. Збереженням духового життя, придбанім майном для дальших поколінь піклувалась Львівська Митрополія в особі Сл.Бохого Андрея. Звідти йшла поміч і опіка до всіх наших поселень в різних країнах світу. В наслідстві провідничом і духовим опікуном став Блаженніший Отець Йосиф.

При теперішній політиці Ватицану і положенні нашої Церкви на Україні, настала пекуча потреба зіднати списокопства, екзархати всіх країн нашого поселення у Патріярхію УКЦеркви. В окремих екзархатах підчинених безлосєгельно Ватицанові, наша Церква призначена на злиття з обрядовою більшістю отчення. Не з нині на завтра! Павло VI висвятив вже С.Кривого в латинському обряді. Чому? Екзархат Бразилії вже підлягає тим чином римокат.церкві, сп.Бфрем її служить

В шематизмах Ватицану нема вже на списку Укр.Кат.Церкви, є "Східні Церкви візантійського обряду". Чи не намагання ліквідації?

До згаданих заборон додаймо заборону участі у Євх.Конгресі у Філядельфії Бл.Йосифіві, Голові УКЦ, пригадаймо, що найбільшій із Східніх Церков/70%українців католиків/призначено "Бізантін рейт" спільні Еогослужбу, як у "мелтінг пот"

Різними заходами уможливлюється наплив національно чужого елементу в наше церковне життя, що веде до затрати наших духових і матеріяльних надбань в користь чужих.. Лиш один крок до самоліквідації.

Візантійщення чи латинщення нашої Церкви тут, а на батьківщині ; примусове православія, це шлях до знищення нас поволі але певно, з корінням.

На Україні Москва терором діє, на поселеннях підривається основи оборонної акції УКЦеркви ширенням пасквілів з нападами проти помісності й патріярхату УКЦеркви і її Голови, Патріярха Йосифа. Невічерпні засоби Москви, підшиті ніби під різni "переконання інші" чи "голоси", дишуть ненавистю і завзяттям.

Ватикан діє на шкоду нашої Церкви нетильки в порозумінні з чужими, ворожими силами. У цьому ділі повільної ліквідації допомагають таки в лоні самої УКЦеркви однокровні наші брати, на відвічельних, досі велими замованіх, постах!

Трагічна подяка

"Церковні вісті" Апостольського екзархату УКЦ у Вел.Британії оголосили подяку, яка своїм змістом перевершує всяку зухвалість і може до краю перелякати ненового українця католика, зокрема парафіянини церкви св.Івана Хр.в Ньюарку, Н.Дж.

Подяка звучить: "Канцелярія УКЦви у Вел.Британії уважає своїм обовязком зложити прилюдну подяку за моральну і матеріальну підмогу"....тут слідують прізвища деяких владик нашої і карпато-руської Церкви, потім імена 28-ох священиків, серед яких видніють чільні василіяни, як теж імена нашого теперішнього пароха церкви св.Івана Хр.о.Михайла Кучміяка і одного із Його попередників на цій парохії о.Михайла Гриничинса./Очевидно оба священики з редемптористами/

"Всі вони,вище згадані особи/кажеться в події/,виявили нашій Церкві в час Божого допусту та днів скорби свої християнські почуття любові".

В першу чергу важко рішити,що у тій подяці найбільше вдається і обурює кожного чесного українця католика.Причин до обурення є кілька,всі обосновані,льогічні, і заторкають нас глибоко.

Навряд чи годен хто зрозуміти з якого власне допусту Божого ми маємо у проводі нашої Церкви таких людей,якими являються наші владики.Чи деякі? їх постава у розріз йде з поставою польських єпископів у відношенні до Ватикану./читай поміщену нотатку з "Культури" і наш коментар./

Алжеж з появою Блаженнішого на волі,ті самі владики "стали на началах патріархального устрою" на засадах Декрету про Сх.Церкви, схваленого II Ватиканським Собором і ще іншого Собору від останнього не було - ці самі владики Устав-Конституцію схвалили і на окремій авдієнції папі зложили, як акт завершення помісності УКЦеркві.І тепер ці владики : одні явно і безпосередньо завели прямо боротьбу проти Патріархату УКЦ/читай чому в "Ліквідатори УКЦ" тут в бюллетені/, інші попирають їх і нижком "морально і матеріально" піддержують.

Тепер щойно являється,що усі дії владик,усе це було на показ потрібен Ватику нові у грі на політичній шахівниці.Каторжник,Ісповідник віри біля себе має лише шахових пішаків,яких ватиканська рука пересуває,чи в разі потреби,у реалізуванні своїх плянів,з шахівниці змітає.Встоїться вони й не пробують.

Для тих,кому не ясно,що безпосередньо спричинило засліплену боротьбу британського екзарха,А.Горняка,і кількох Його священиків проти патріархату і Його подвійника,Патріарха Йосифа,треба сказати : що все почалося від поминання, себебо за молитву за Блаженнішого уживачи при тому слова Патріарх./читай поміщену тут вирізку з газети "Священик патріот"/

Знайшлися священики,які не відступили від своїх справедливих переконань.Коли вони відвідали,дали духовну поміч своїм бувшим парафіянам/священиків у Вел.Британії є лише 14 !/єп.Горняк посунувся так далеко у свою запомороченні, що через пресу повідомив англійську публічну опінію"про розлам в укр.спільноті у звязку із старанням кард.Слілого бути патріархом".Страшний наклеп:всі зусилля Блаженнішого рятувати рідину Церкву є тільки погонею за почестями!Британський екзарх як василіянин є поза структурою Укр.Церкви, і навіть вистарає тепер письмо з Ватикану,про виключну юрисдикцію над вірними УКЦви у В.Британії, без іншої украйнської церковної влади.Це йде якраз в напрямі ватиканської політики просовєтської: до спаянності УКЦви в патріархаті не допустити.Оборона вірних,свідомих загрозливої ситуації УКЦ/читай:"Чи треба ще доказів"/,спротив владиці,що з воїв Ватикану не завагавися віддати себе та їх під юрисдикцію Пімена - викликав Відомі події в житті УКЦви у В.Британії.Відомі лише тим що читають чужу пресу. Або патріархальні видання."Свобода" про єпископів замовчувала й замовчувала богато.

В подяці із "Церковних вістей" ч.І.квітень 1977 р.ст.ІЗ, заторкує нас парафіянин церкви св.Івана хр. в Ньюарку, ще інша справа,меншого, але теж етичного, морально-го формату.

Для нас це рівно ж допуст Божий мати такого пароха,що сам голоситься в рядах, що є проти помісності УКЦеркви.О.М.Кучміяк подав моральну і матеріальну поміч владиці,якому він сам не підлягає в ніякому разі.о.Кучміяк почувався за те, у своїй дивній совісті,до обов'язку підпомогти владику відступника.

З нагоди приїзду о.др.Ю.Федорова з доповіддю "Події в УКЦеркві" о.па рох відмовився винайняти церковну зарю.На своє оправдання висловив побоювання, що отець доктор доповідач мігби говорити в некористь Ватикану, чи Східної Конгрегації.На це о.парохові не дозволяє Його совість тим відплачуватися за богословські студії і роки удержання в той час у Ватикані.УКЦерква теж не є в ніякій критичній ситуації,тому не поміщено нічо про доповідь священика о.др.Ю.Федорова у церковному бюллетені.

Не поминає о.М.Кучміяк Блаженнішого Патріархом у Богослужбах.Милосерні оправдують отця,бо мігби - кажуть - опиниться під плотом.Не бояться цього інші отці із інших порохій.Тож звідки о.парох спромігся на матеріальну підмогу?

Чи на те складають пожертви парафіяни на церковну тацу щоб подолати старання і працю Покровителя УКЦеркви за її добро, за її долю?

Ті що не складають датків в церкві - ці не почуваються у всякому разі винні у такій страшній допомозі.

За те вони ще дужче зранені й побиті таков моралло українського священника у ці важкі часи для нашої Церкви і нашого справді многострадального народу. Ім якраз чиста совість о. пароха Михайла Кучміка Й Йому подібних - не дає спати.

Та слава Богу не на них уповаж Українська Католицька Церква. Не на таких священиках вона стоїть. Вона не встоялась би до нині й давно вже її не було.

ПРОМОВА ПАТРІЯРХА ЙОСИФА з приводу ювілею його 60-ліття священства

Ваша Еміненціє -- Предсіднику, Еміненції, Главу і Батька своєї Церкви з його 60-літтям Ексцепленціє, Владики, Ексцепенції -- Амбасадори, священичого служіння. Приймаю з ціпою смиреністю цей вивав пошани перш усього як доказ вірного служіння своїй Церкві. Одну третину із 60 років моого священичого життя я був в'язнем. Мій народ і моя Церква на матірних землях і досі є в'язнями. Тому дозвольте сказати таке: Одні бачать в мені Кардинала, одного з високих Достойників Церкви, бодай люд Укр. Катол. Церкви в Батьківщині на поселеннях молиться за мене як за свого Патріярха. А тимчасом перед Вами, Достойні Гости, стоїть і до Вас промовляє: В'язень -- Каторжник. Це так дорога міні, моїй Церкві й моєму народові стигма, що вирізбила на нас свою незадерту печать.

Це не перший раз маю шану привітати Вас у цій скромній обителі Українського Католицького Університету від часу моого прибуття в 1963 р. до цього Святого Петрового Граду -- Риму, прибуття, яке вважаю майже чудом і великою Божкою паскою не так може для меня особисто, як радше для моего величного українського народу, й, особливо, для моєї Церкви, яка сьогодні є Церквою Ісповідників і мучеників. Це потребую повторити, що мое прибуття до Риму, після довголітнього перебування у в'язницях, засланнях і лягерах смерти, завдачу батьківським старанням Святця, бл. п. Папи Йоана XXIII.

Нагоди, якими я покористувався, щоб Вас запро- працюємо. Упродовж кількох днів відбуваємо свої сити до цієї обителі і до цієї трапези наступні: Нашу синодальне наради з великою журбою і тривогою за високошкільну, научну і виховну установу оцей ще повірене нам стадо. На рідних землях воно перемолодий університет віддали ми під опіку і назвали спідуване, на поселеннях грозить Йому небезпека ми іменем св. Климента, Папи Римського. Цим ми розпорощення і занiku в чужому обрядово-літур- бажали підкреслити кілька основних елементів, гічному оточенні. Рятунком для цілої Київ- якими живе і росте і перемагає Христова Церква: це Галицької Митрополії на її матірній території і її святість, єдність, мучеництво, як шлях Церкви, що її Церков-дочок в різних країнах і континентах є найбільше уподібнює до Христа, як це читаємо в ап. Патріярхат, з патріархо-синодальним церковним Павла до Філіппян, гл 1,5: "Братіє, сіє да управлінням, словом поєнота Помісності. Богу мудростуйте в вас, єже во Христі Icyci..."

Св. Климентій Папа був тим, хто на заранні Навпаки: навіть ті, які не могли ще знайти Бога, християнства через своє заслання на українські живучі в атеїстичних системах державних режимів чорноморські землі. свою проповідь Христової бачать основу людства в релігії і Христові вірі. На благовісті і свою мученичу смерть зв'язав Рим із жаль, повнота Помісності з Патріяршим устроєм, Києвом, престольним городом найстаршої на Сході хоч вже глибоко ввійшла в релігійну свідомість Європи Помісної Церкви "Києво-Галицької Митро- цілого нашого Божого люду, натрапляє на трудоції полії і всієї Русі". Небаром український народ обходить не так Божого і Церковного, як радше мірського тиме своє велике історичне свято, 1000 ліття свого характеру. І тут наш невимовний біль.

Хрещення і створення цієї Митрополії.

До Вас, Достойні і Дорогі Гости, між якими бачу

На цей празник св. Клемента, що його за нашим високих церковних і державних мужів, дипломатів церковним календарем святкували ми 8-го грудня політичних діячів, говорить В'язень. Є багато приїхали Владики-Пастури УКЦеркви -- з різних складних проблем у світі, але назву дві, з якими країн світу як: Австралії, ЗСА, Канади. Не могли зустрічатись, а без яких годі думати про мир і про прибути ті, які найбільше дорогі нашему сорцю, а які відродження і людських взаємин на базі людяних перебувають серед свого стада у країні, де їм християнських начал. Перша проблема: націо- заборонено пасті своє стадо, заборонено також націально-політична, це проблема свободи і державної жити самій Церкві, яку присуджено на смерть.

незалежності мого укр. 50-мільйонового народу.

Друга проблема -- церковного характеру: здійснення Друга проблема -- церковного характеру: здійснення того, що вимагає II Ватиканський Собор: визнання Достойних Гостей, здавалося б має особистий Патріярхат УКЦеркви і респектування всіх прав характер. Ось тут, між нами, Єпископи Помісної Східніх Церков, щоб тим дати доказ Вселенськості Української Католицької Церкви, які вшановують Христової Церкви.

ВИСОКОПРЕПОДОБНИЙ ОТЧЕ РЕДАКТОРЕ!

В Додатку до місячника "Голос Спасителя", за травень 1977, що появляється Йорктон, Саскачеван - Канада, появилася нижче подана замітка,

В місячнику "Голос Спасителя" ч. 2/77 в рубриці, "Хотів би ти знати" у восьмому питанні "Чи Український Патріархат це одинока запорука зберегти наш народ при житті". Ваша відповідь є кривдача і тенденційна. Подаете: "Чи Патріархат погодить усі наші національні партії та навчить їхніх провідників ставляти добро Церкви понад власні особисті і партійні інтереси? Хіба Патріархат зробить чудо і наша Церква дістане сотні молодих, ревних священиків, без яких Церква й обряд не годні існувати, а без Церкви загине і наш народ, бо він розплінеться у чужих нам церквах і обряді? А дальше: Патріархат не вчинить чуда, щоб усунути з нашого національного та церковного життя ці недоліки, тому треба найперше перевиховати наш народ, і тоді Патріархат буде вінцем для Церкви".

Передумови для створення нашого Патріархату Ви узaleжнююте від перевиховання нашого народу й аж по цьому перевихованні наш Патріархат мав би бути вінцем для Церкви. Вдумавшись у це Ваше твердження, приходить на думку, в якій цілі Ви це подали? Після Вашої рецепти нам треба ще століття ждати на Патріархат і тут видно Вашу тенденційність, що межує з ворожістю.

Чи в Італії усі партії об'єднані чи ввесь італійський народ перевихованій, що удостоївся своїх Патріарха (венецького) і Папи? Сьогодні там у кількох більших містах включно з Римом мають провід комуністи а гніздом мафії, що для матеріальних чи може і політичних мотивів мордує протягом століть людей, є Італія! Про їхню мораль знають добре наші дивізійники, що там перебували в полоні.

Ви вважаєте, що Патріарх не зробить чуда. То правда, так він чуда не зробить, як не зробив досі чуда нікотрий Папа в італійськім народі, але про те ніхто не наважується відбирати італійцям ні Патріарха, ні Папи.

Продовж історії наша Церква під чужими займанщинами зберегла нас і тут вона могла б кріпити нас духовно і віддалювати асиміляцію, якщо б ми мали Патріарха. Він відповідав би за цілість Церкви, всі наші єпископи підлягали б йому і придержувались би устійненого в нашій Церкві уставу. Багато наших священиків не з власної вини не знає нашого обряду, слабо володіє українською мовою. Для таких Патріарх влаштував би курси, чи студійні дні. Наші монахині вивчили б добре наш обряд, історію і в першій мірі українську мову, бо дотепер вивчали французьку чи еспанську, а своєї знали настільки, щоб порозумітись із довкіллям із засобом 300-500 слів. Чиможуть такі виховники навчити наших дітей любові до свого, як вони самі того свого не знають?

* * *

Отож Патріархат Української Католицької Церкви це дійсно одинока за порука зберегти наш народ при житті!

Наше спростовання і наш погляд на справу прохаемо помістити у Вашому місячнику без комен зрів і скорочень. В противному випадку перестанемо передплачувати "Голос Спасителя".

Не треба нам Українцям ворогів, як маємо таких приятелів як Ви, Отче Редакторе!

З пошаною

Василь і Анна Макухи
Бофало, 18 лютого 1977

Справедливе обвинувачення

Нім.Прес.агенція подала з Риму, що італ.орг."Молодь для родини" роздала в час Свято го Року у церквах Риму листочки з домаганням звільнення "міністра зовнішн.справ Ватикану" арх.Кассаролі.

Іому закидають зраду християнства поза заліз.заслою, засуджують співучасть підписання договорів у Гелінках, без домагання: щоби уряд СССР дав своїм громадянам релігійну свободу.

Преса подала арх.Кассаролі в списку масонів які діють у Вселенській Церкві.

Однак: що значить Конституція УКЦВ супроти письма одного із ватиканських масонів, деяким нашим рабам?

TIME, JULY 11, 1977

ARCHBISHOP LEFEBVRE ORDAINING PRIESTS LAST WEEK AT ECÔNE SEMINARY

RELIGION

'The Church Is Full of Wolves'

ПОМОГІТЬ ВІДСУДИТИ ПАПУ

Stormy clouds lowered over the hamlet of Ecône in French Switzerland last week as Archbishop Marcel Lefebvre reached the point of no return in his "traditionalist" insurrection against the Pope of Rome. Some 4,000 Western European followers had flocked in by bus and train, along with 80 priests from round the world. As they sat on wooden benches and freshly mowed grass, the white-haired archbishop delivered a defiant, Luther-like sermon.

"The church is full of thieves, mercenaries and wolves," he said in a thin, clear voice. "During the past 20 years, the Vatican has become the friend of our enemies. Only recently, [János] Kádár, who killed many faithful Christians in Hungary, was received at the Vatican. Excommunications of heretics, Communists, Freemasons and the Orthodox have been lifted."

Real Center. Lefebvre based his revolt on history. "We are acting for the good of the church," he insisted. "Who is the Pope? What is the Vatican? It is only the residence for Peter's successor. The real center is the Holy Church. If they ask us what is our future, then we say, 'Our future is our past.' " With that, he ordained—against Vatican orders—14 priests and 16 subdeacons, an act that could start the century's largest Roman Catholic schism.

Lefebvre, 71, was the missionary archbishop in Senegal, and has also served as a bishop in France and as superior general of the Fathers of the Holy Spirit. In 1971, convinced that the liberalizing Second Vatican Council had been a grievous mistake, Lefebvre set up his rebel Swiss seminary to train priests in the old ways. He has berated ecumenism and Communism,

З амер. тижневика "Тайм" /11 липня 1977/ із сторінки "Релігія" подаємо скоро чено про завзяту опозицію французького арх. М.Лефевра до т.зв. східної політики Ватикану. Лефевр засуджує приязні переговори з комуністами й масонами.

Недавно Павло UI призначив на авдієнції лідера мадяр. комуністів, Я. Кадара, який після повстання 1956 р. підписав 2000 приєднання смерті і депортаций до СССР.

Це не одинока того року візита. У папи був і румун. ком. лідер Н. Чавческу. В час візиту комунікат Ватикану схвалював мирну колаборацію, однак не згадав про долю католиків, особливо східних. Іх було 1.700.000 перед війною, а 1948 їх "воздіяно" з рум. прав. церквою. Сам Чавческу обіцяв поправу їх буття, якщо Ватикан не буде встрювати у справи рум. церкви.

Лефевр не признає екз. менізму, ні "звороту наліво". Як традиціоналіст обстоє латинську літургію чину мову. Ігноруючи перештороги екскомуникації, заснував семинарію, висвятив 14 священиків, 16 діаконів.

Римській Церкві до загибелі ще далеко. Та даром не лунає голос Лефевра.

А в нас? Мале число покликаних, та щоб і це пішло на службу Ватиканові, проти своєї Церкви?

Морозів голос лунає і будить нове покоління.
Патерицею нам вказує
Йосиф Сліпий дорогу рятунку Церкви і народу.

Боронити наших прав і виразного законодавства Церкви, коли валається її фундаментальні основи—важке завдання.

Однак чи розумієте що це питання життя або на мої смерти?

РЕЗЮМЕ: ЩО РОБИТИ

Метою цього скромного видання є теж - як сказано на початку - подати ще раз усім: які є права і привілеї українців католиків у Вселенській Церкві, передавані нам священиками, знатоками історії УКЦеркви. Ми начеркали деякі події з життя нашої Церкви останнього часу і відгомін про них в чужинецькій пресі. Пригадали школи заподіяні нашій Церкві нашими однокровними братами, які ще даліше у цій лоні діють.

Усе це для пригадки чи інформації тим, що останньо стоять, немов би усі ці проблеми, не мали з ними нічого спільного, й ніякого відношення до них не мали.

Ні стиль, ні спосіб чи форма тут подаваного, нехай нікого не турбує. Хай не буде спонукою дрібних розважань. Хай суть і дійсність порушених тут справ піде лише під пильні розміркування.

Наша Церква у важкій ситуації, а з нею ми і наша самозбереження. Лише це і тільки це, нехай дійде до свідомості і совісті кожного українця католика.

Свідомість небезпеки й найслабшого ставить на ноги, дає спонуку до самооборони. Ніхто не їде на свою смерть із визовом: хай прийде! Це пригоже лише зовсім до життя не здібним, одиницям.

Ми бємо в дзвін тривоги з метою перестороги. Тут не гра слів, не фрази, а докази і факти з минулого й теперішнього. І страх збирає нас за майбутнє.

Питання: що робити? На місцях у різних обставинах чекає на нас відповідь, перевоклива і ясна.

Цілому світові вже очевидне трагічне положення Української Церкви, яка стала предметом політичних спекуляцій, Москви і Ватикану. Дія священиків чи владик, що заявляють свою лояльність до тих пактувань, що йдуть на шкоду УКЦеркви чи народу, ця дія є однозначна з відступництвом. Самі ж священики таку дію засуджують: "Ніхто не може заявити своєї лояльності, згоди або хочби й притягно мовчачи у відношенні до цих чисто "мірських" пактувань, або якихнебудь інших потягнень, що йдуть на шкоду Української Церкви чи народу, бо це однозначне з відступництвом від свого народу" /уривок з резолюції священиків тва св. Андрея винесених на зборах тва в філадельфії 4 серпня 1976 "Нива" ч.3 4 ст.48. 1976р./

Тому перш за все ми станемо муром за тими, що працюють для добра нашої Церкви а це ті, які йдуть за вказівками, слідом за Блаженнішим, який для цієї Церкви пеперетрів вже стільки! Цей мур як стане незрушимим, відділить нас від тих які: лише чужий авторитет понад усе респектують, з чужого наказу й чужому вислуговуються аж до зради включно, чужого і чуже попирають, з чужими брататися і співпрацюють, в чужі руки віддають долю рідної Церкви, на очевидну поталу.

Як довго ще можна це усе зносити? Вже дехто виявив себе і приділив на службу ватиканській державі, а не Христовій Церкві. Ватикан дав еп.мітру о.Марусинові і нині видно куди прямує цей, що стільки літ був канцлером Блаженнішого і "фама ферт" передавав усі довірення Блаженнішого Ватиканові. "Свобода" 20. серпня 1977: "Вл.Марусин назначений на містоголову Папської Комісії" для перевірки Кодексу церковного права для Східних Церков.

Волосся дубом стає, по людські поточнома мовою кажучи. Призначено ще 8 українців, самих вибраних Ватикану. Якраз ці, що служать не Христовій Церкві, не мученицькій Церкві, що нечуваним мучеництвом владик і вірних засвідчила світові послідовність вірі Христовій. Це ті, що в наші несамовиті часи із масонами у Вселенській Церкві/були звідомлення у світовій пресі/, ті що своїми діями засвідчили відступництво від УКЦ./цитата з "Ниви" вище./ Митр.Германюк, який ні разу не протестував, коли вже по Ват.Соб.ІІ із важністю Декр.про Сх.Церкви, прийшли уневажнення і заборони УКЦеркві, вл.А.Сапеляк явно виступав проти патріярхату і Його воєздвіжника, М.Марусин, що його "Голос Спасителя" неоплачено навіть на руки складача цього бюлетеню приходить від років, де навіть у річницю ЗОТтя ліквідації УКЦ він не згадано про мучеництво і взагалі ні словечком про Ісповідника віри, зате є всі передрукі з преси з виступами проти помісності і патріярхату. Є ще василіяні: А.Великий і о.С.Мудрий, про яких заслуги є тут на ст.18 довша згадка і вл.Йо.Ким з Єгославії, о.В.Паска і о.Р.Данилюк, з доброю опінією у Ватикані.

Мабуть черенками зради будуть писані перевірені канони, про це вже нема майже сумнівів. Та за це відвічальний буде кожний українець католик, тій зраді сучасник. Співвинними будуть всі ті, що на академії, посвячення, квілії. бенкети, парафіяльні просфори і свячене - запрошують тих, які негідно заступають роль українського священика чи владики, у ті вирішальні, для рідної Церкви, часи.

Ще більш винуваті ці усі. що знають про критичну ситуацію нашої Церкви, та обагачують церковні збирки, мовчки піддержують ті парохії, де священики, юхи владики явно чи лишком поборюють помісність, зусилля Патріярха і тим засуджують нашу Церкву на поталу. Що робити? Відповідь є ясна, якщо в нас є совість і честь.

БАЖНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

28 вересня ПРОЩА ДО РИМУ до 12 жовтня 1977 р.

(УПБ, Рим) — В часі своїх нарад в грудні 1976 року в Римі наші Владики писали у своїм комунікаті: "Маючи на увазі вагу Ювілею 60-ліття священства Блаженнішого Йосифа... висловлюємо бажання, щоб відзначення цеї події продовжати в 1977 році — спеціальним відзначенням в Римі".

Єрейські свячення Блаженнішого Йосифа відбулись в Уневі, дня 30 вересня 1917 року. У зв'язку з цим Ювілеєм, як уже попередньо було подано, плянується **Українська Проща до Риму**, щоб відповідно вшанувати Блаженнішого, **в днях 30 вересня — 3 жовтня 1977 р.** Буде це вияв нашої подяки, як теж і нашої піддержки в Його великих історичних змаганнях за існування нашої Помісної Української Католицької Церкви. Подаємо намічену **програму** цих днів:

30 вересня (п'ятниця) — Архиєрейська Свята Літургія в соборі Святої Софії, о год. 17:00. (Співслужать із Блаженнішим усі присутні Владики й священики).

1 жовтня (субота) — Святочний Концерт із участию зголосованих мистецьких груп, о год. 17:00.

2 жовтня (неділя) — Архиєрейська Свята Літургія в соборі Святої Софії, о год. 9:00.

— Святочний Бенкет в честь Блаженнішого в одному із римських готелів. (Вступ за зголосованими оплатою: 25 долярів), о год. 18:00.

3 жовтня (понеділок) — Наукова Сесія Українського Богословського Товариства в честь Блаженнішого — Основника Товариства. (В авлі Українського Католицького Університету, о год. 17:00).

Це нагода до вияву подяки і спільної молитви в 60-ліття священичого служіння Іх Святості Патріарха Йосифа. Літак Алітала 747 відлетесть з летовища Кеннеді в НьюЙорку в середу 28 вересня вечером. Кошти подорожі в обі сторони 398дол. В Римі побут 8дол. прибл.денно. Ювілейні святкування будуть від 30 вересня до 3 жовтня. Запляновано прошу до Фатімі, оглядання Риму і околиці.

DR J MYNDIUK
96 TUXEDO PKWY
NEWARK N.J.
Phone: (201) ES 4-2377

Зголосований
на адресі:

Kobasniuk Travel, Inc.
157 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
Phone: (212) 254-8779

The Patriarchate
P. O. Box 285, Cooper St
New York, N.Y. 10003

The Patriarchate
P. O. Box 285, Cooper St
New York, N.Y. 10003

ЗАПОЧАТКОВУЄМО ПОСТИЙНИЙ ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

„Нехай іде Український Католицький Університет у мандрівку століть... на добро і велич України...” — це слова Іх Блаженства Патріярха Йосифа, сказані дня 8-го грудня, 1963 року, під час вроčистостей основання Українського Католицького Університету.

Майбутнє цього Університету, Собору Святої Софії і багатьох інших надбань Нашого Патріярха, в Римі і на інших поселеннях, дослівно в наших руках! — Від нас залежить їх дальший розвій і праця — або занепад.

Від нас і від нашої постійно-послідовної жертвенности залежатиме чи зерно засіянне Нашим Патріярхом буде рости і розвиватися на Славу Божу, Української Католицької Церкви і Народу!

І тому — коли в цьому 1977-му році — в році ювілейних святкувань — 85-ліття життя і 60-ліття священства Іх Блаженства Йосифа, Ісповідника Віри, Віховника, Пробудителя Української Католицької Церкви в діяспорі і Першого Нашого Патріярха — ми віддаємо Йому поклін — за довгу, хресну дорогу, пройдену Ним — за нас і для нас — зложім Йому і подяку!

Зложім Йому подяку за це, що Він, як люблячий Батько, придбав для нас усіх,

Зложім Йому подяку — забезпечуючи майбутнє і розвій Його надбань, щедрими пожертвами на Патріарший Фонд — Фундацію.

Кожний сотик вложений у ці надбання, це наш вклад у краще майбутнє наших дітей і внуків!

Нехай много-мільйоновий Постійний Патріарший Фонд, з якого відсотків можна буде удержати і забезпечити діяльність наших патріарших інституцій і посілостей в Римі і в діяспорі, стане нашою метою досягнення в цьому Ювілейному 1977-му Році!

За Товариство „Свята Софія” і Комісію Патріаршого Фонду:

Отець д-р Іван Хома, о. д-р Любомир Гузар, о. мітрат Володимир Андрушків, о. мітрат Володимир Білинський, о. Антін Кучма, о. крилошанин Ярослав Шуст, Мати д-р Марія Должицька — ЧСВВ, Віктор Балабан — Гюстон, Теодор Балко — Гартфорд, Микола Барусевич — Кергонсон, Оксана Бережницька — Боффало, Михайло Бойко --- Орендж, Андрій Бук — Гантер, Роман Вергун — Рочестер, Ярослав Воєвідка — Нью Йорк, Петро Войтович — Балтімор, Степан Ворох — Ньюарк, Богдан Гірка — Гюстон, Евген Гіль — Вашингтон, Зиновій Гіль — Трентон, Степан Кітка — Клівленд, Ярослав Кривак — Клівленд, Дарія Кузик — Трентон, Лідія Лемішка — Балтімор, Богдан Лончина — Детройт, Ярослав Миндук — Ірвінгтон, Романа Навроцька — Філадельфія, Мирослав Навроцький — Філадельфія, Роман Осінчук — Нью Йорк, Василь Пасічняк — Морріставн, Леонід Рудницький — Філадельфія, Андрій Салук — Фенікс, Роза Сьокало — Вашингтон, Роман Смік — Чікаго, Олег Снилик — Лос Анджелес, Юрій Старосольський — Вашингтон, Сидір Тимяк — Піттсбург, Ахіль Хрептовський — Чікаго, Микола Ценко — Філадельфія, Тетяна Цісик — Філадельфія, Ігор Шуст — Філадельфія, Степан Шипилявий — Боффало.

До загальної ситуації на відтинку УКІІ